

2015. november 29. ADVENT 1. VASÁRNAPJA

Jer33,14-16; Zs; 1Tessz3,12-4,2;

Lk21,25-28.34-36 – **Éberség minden időben!**

Jézus mindannyiunk életébe eljön, jelen van. Számtalan példáját küldi, adja szeretetének. A világ jelei számunkra sokszor ijesztőek, félelmetesek, máskor üdítőek, biztatóak, bátorítóak. A kérdés az, meg tudjuk-e látni a jeleket, képesek vagyunk-e érzékelni, érezni, érteni az üzeneteket.

A bátortalan, meghunyászkodó, lapuló ember esélye minimális, az Emberfia követésére csak egyenes gerinccel, felemelt fejjel lehetünk képesek.

Jézus társul hív bennünket a megváltáshoz. Csak együtt, vele közösen tudunk változni, változtatni. Szükség van az akaratunkra, szándékunkra. Mindent adó Istenünktől a teljességet kapjuk, de csak velünk és általunk kívánja ezt érvényre juttatni. Nagyszerű hívás ez! Szükséges, nélkülözhetetlen hozzá az éberség, mégpedig minden időben.

A virrasztás számomra az „élőnek lenni” tudati és cselekvésbeli állapotot jelenti. Önmagam elfogadását, a kérő és ajándékozó kezek megszorítását, a másokért élés szolgálatát, a mindennapokra rendelt feladatokban való helytállást. Felfelé tekinteni, bízva a küldetés nagyszerűségében, elbukva, de felállva, felfelé, önmagunkba és egymásra tekintve.

Engedjétek meg, hogy egy személyes példát idézzek meg! Édesanyámét, aki egy éve halt meg. Súlyos betegségében, majd haláltusájában örök példát adott nekünk. A legnehezebb helyzetben is felfelé tekintett, legyőzve félelmeit, fájdalmait, olyan testi, biológiai „csodákat” produkálva, amelyek a szakemberek számára is érthetetlenek voltak. Önmagával és a Jóistennel való belső egysége, ébersége, amely betegségén is átsugárzott, számtalan ember megtérését eredményezte. Bár betegségének végkimenetele nyilvánvaló volt, számunkra mégis példa értékű, ahogyan ezt az utat bejárta. Másokért élése, átölelő, gondoskodó szeretete, mindennapi helytállása, lelkének isteni ereje a mi igazi örökségünk. Egyben felelősségünk is, hogy ne felejtsünk el felfelé nézni, egyenes gerinccel, soha nem szűnő reménnyel. Mert még megváltásunk sem megy nélkülünk!

(„Érted vagyok”- Magyar Laura)

„Virrasszatok hát mindenidőben könyörögvén, hogy erőtok legyen kimenekülni mindabból, ami megtörténni készül, s megállni az Emberfia előtt.” (Lk 21,36)

- Mennyire állok résen?
- Mihez kérek erőt? Kitől?
- Mitől remélhetem, hogy megállhatok az Emberfia előtt?

(Angel)

2015. november 30. hétfő - Szent András apostol ünnepe

Róm 10,9-18; Zs 18A; Mt 4,18-22

„Mindjárt ott hagyták... hálót, ...bárkát”

Mindennek megvan az ideje. Vannak dolgok, amelyeket nem lehet, vagy nem szabad halogatni. A „Pató Pál” hozzáállás nem lehet stílusunk!

Mentes Mihály verset írt „Valamit egyszer elhibáztam” címmel. Azt fogalmazza meg, hogy gyermekként szólította a Mester, de egy pillanatig habozott, „s már messze álmok rétjein járt”. Hiába futott..., hiába szállt gyorsvonatra..., hiába repülőre, „egy mérföldre repül előttem, úgy, mint mikor elindultam.” Majd így fejezi be:

„Futok utána. Látom. Ott van!

Nincs közelebb és messzebb sincsen.

De tudom, el nem érem,

Ha nem jön vissza értem az Isten!”

Úgy gondolom, talán túl vagyunk a személyes találkozáson. A karácsonyi készüllet azonban remek alkalom, („visszajön értünk”), hogy ismételten felidézzük tanítvánnyá szegülésünk történetét, megerősítsük, tovább mélyítsük kapcsolatunkat...

Most erre a „mindjárt, rögtön, tüstént” szavakra szeretnék hangsúlyt tenni. Szeretnék nyitott szemmel járni, és azonnal reagálni a környezetem kihívásaira. Legyen szó tettekről, tanúságtételről, egyszerű szavakról. Mert jót akarok tenni, érzélem kíséretében vagy a nélkül!

A Mester követője – a szeretet megélője – akarok lenni, ma és a továbbiakban mindenkor, aktuálisan! Miben is??? Hogyan is???

Horváth Józsi (Tata – Táská 5. régió)

Mt 4,18-22

A tanítványok meghívását Máté részletesen dokumentálja az evangéliumában. Leírja, hogy hol jár Jézus, kiket lát, azok mit csinálnak, és milyen hálót használnak. A következő mondatokat is ebben a szellemben olvasva az derül ki, hogy Jézus a „Jöjjetek utánam” hívó szavak elhangzása után nem áll meg. Péterék, és majd a Zebedeus-fiúk is szinte kapkodva indulnak Jézus után (majd Máté meghívásakor is ezt látjuk). Jézus részéről nincs győzködés, útiterv és a program ismertetése: azonnali reakciót vár el. Az elhangzott hívó szó után tiéd a döntés: vagy azonnal indulsz, és akkor számodra is áll az emberek halászává tevésének ígérete, vagy már csak a távolodó mester hátát láthatod. Jézus követése csak a hívó szóra azonnal indulni kész szívvel lehetséges. Az „erre még visszatérek”, vagy „erről még beszélünk”, „még át kell gondolnom” magatartással való szóba állás sokszor az igazi döntés elodázására, elkerülésére vezet.

Dévai Zoltán (10. régió)

2015. december 1. kedd

Iz 11,1-10; Zs 71; Lk 10,21-24

Izajás a legnagyobb messiási próféta, a hit prófétája, a nemzetét érő nagy krízisekben követeli, hogy egyedül Istenben bízzanak. Lehet, hogy nem véletlen az izaiási sugallat, amikor az emberiség egy része elindul a jobb élet reményében, el kell gondolkodni, mi a feladatunk ebben. Mi, akik a bolygó jobbik részén születünk, tudunk-e lemondani a szegényebbek javára?

Minden embernek joga van az emberi méltósághoz. Jézus minden emberhez küldött minket, küldetésünk van, tenni kell. Különösen most az advent, a bűnbánati idő alatt gondolunk-e arra, hogy többet adjunk a szegényeknek? Mennyire merülünk bele a vásári forgatagba – drága ajándékokba? Ettől lesz boldogabb a karácsonyom?

Jézus először az apostolokat küldte, hogy tanítsák a népet, később a tanítványokat.

A visszatérő tanítványoknak azt mondja, láttam, amit cselekedtetek, nevetek fel van írva a mennyben. Jézus megörült a tanítványok visszatérésének, mert teljesítették a küldetésüket. Ezután Jézus örömmel dicsőítette az Atyát. Lukács leírja Jézus és az Atya közti viszonyt.

Jézus rámutat, hogy milyen nagy dolgokban volt részük, ezt sokan szerették volna látni és hallani, de nem teheték. Mit tehetünk, hogy a Föld minden része élhető legyen, megbecsülni azt, amink van, vigyázni és óvni a természet szépségét? Nem felélni a jövő nemzedék kincseit...

A bőség kosarából ne csak a részemet követeljem, hanem tudjak is beletenni. Minden nap jobban vigyázni a teremtet világra. Az Atya mindent megadott, csak nem birtokoljuk igazságosan.

Ehhez adj nekünk érző szívet és halló fület, Istenem!

Grüllné Erzsi, Mór (5. régió)

Lk 10,21-24

Engem mindig megfog, hogy Jézus milyen hihetetlen bizalommal és bensőséges hangon tud az Atyához fordulni – legyen az kérés, hálaadás vagy éppen végső elkeseredés. Ennek a bensőségességnek az alapja a teljes egység az Atyával, a gondolatok és a cselekedetek területén egyaránt. Jézus továbbadja az Atya gondolatait a tanítványoknak, és boldognak mondja őket azért, hogy hallhatják őt. A tanítványok nagy része a „kisemberek” közül kerül ki, a „bölcsek”, a „képzettek” nem képesek megérteni és befogadni Jézus tanítását. Korlátozza gondolkodásukat az addig megszerzett tudásuk, nem tudnak, nem mernek új gondolatokat befogadni. Tudásuk átléphetetlen korlátot jelent a számukra. Évszázadokon át várják a Messiást, de vakok és süketek maradnak, amikor ott áll előttük. Jézus boldognak mondja a tanítványokat, hogy ők meglátják, meghallják (= befogadják) őt és a tanítását.

- Tudok-e így hálát adni a Jóistennek a velem történő dolgokért? Tudok-e őszinte bizalommal fordulni a Jóisten felé mindenféle ügyemben?
- Tudok-e kicsi maradni, nyitott maradni arra, hogy Jézus tanítását mindig meghalljam és befogadjam; hogy a Jóisten felé fordulásban ne korlátozzanak a berögződéseim?
- Boldognak tartom-e magam, hogy a mai zűrzavaros világban olyan tanítást/útmutatást kapok Jézustól, amely segít az Isten felé vezető úton maradni?

Bakonyi Mária (10. régió)

2015. december 2. szerda

Iz 25,6-10a; Mt 15,29-37 - „Mind meggyógyította őket...”

A messiási kor eljöttét előre látó próféta a hegyen lakomát rendező Istenről jövendől. Itt a bőséges evés-ivás, a könnyek letörlése, a halál megsemmisítése jelzi a csodálatos végső időket. S mintegy az egész betetőzéseként az Úr keze megpihen e hegyen (az új világon).

Az evangéliumban szereplő hegy is a Messiás megjelenésének helye. Az Úr keze Jézus által mutatkozik meg. Az elközelgő, Jézussal megjelenő Isten Országában, a végső időben minden szomorúság, baj megszűnik, Jézus minden beteget meggyógyít, öröm járja át a szíveket, és dicsőítik Istent.

Ha hiszem azt, hogy a mi adventünk is arról szól: Isten Országa eljövetelén („advent”-jén) kell munkálkodnom, erre kell mind jobban alkalmassá válnom, s próbálom belehelyezni magamat a történetbe, akkor a következő kérdések merülnek fel bennem:

- Belátom, hogy beteg vagyok? („Kétfelé sántikáló” – ahogyan Illés mondja; béna a megteendő jóra; vak, mert sokszor nem a szívemmel látok; néma, amikor számot kellene adni reményemről; és más egyéb bajaim...?)
- Jézushoz fordulok gyógyulásért? (Erős hittel, hogy meggyógyíthat? Az együttműködés erős elszánásával, hogy magam is mindent megteszek az ő erejével?)
- Visszük (testi vagy/és lelki) beteg hozzátartozóinkat, testvéreinket is az Úrhoz? (Imával, lelki erősítéssel, gondoskodással?)
- Megfogalmazódik a hála és a dicsőítés is szívünkben, amikor életünkben, vagy környezetünkben megtapasztaljuk Isten gyógyító erejét és jóságát?

Szívből kívánom, hogy a kérdésekre adott válaszok segítsenek bennünket előrébb az adventi készülé-
ben!

Csiky Lajos (Lajcsi), Budapest (5. régió)

Mt 15,29-37 - (A második kenyérszaporítás)

....sok ember vette körül, sok beteg is! Meggyógyultak! Jézus látta, hogy éhesek is... a tanítványoktól kért ennivalót... hét kenyér és apró halak... imát mondott... négyezer férfi, és nők, gyermekek jól laktak... hét kosár volt a maradék...

Olvasom, gondolkodom... Mi ennek az evangéliumi résznek az üzenete?

Kérdezek!

- Ki után megyek? Jézus közelében érzem jól magam? Kit-kiket viszek magammal? Én is tőle várok megoldást-gyógyulást a testi-lelki bajaimra?
- Bízom benne, hogy megért, szeret és jót tesz velem? Elfogadom? Megköszönöm?
- Észreveszem én is az éhezőt, a rászorulót? Adok-e nekik? Úgy állok-e a kérdéshez, hogy mások tarisznyája-pénztárcája is megnyíljon? A szeretetre, megértésre éhezőket is meg tudom „etetni”?
- Imával, Istenhez fordulással erősítem-e magam? Ezzel a lelkülettel járok az úton?
- Hiszem-e, értem-e, hogy amire szükségem van, azt bőséggel megkapom?

Segíts, Istenem, hogy megtaláljam, megértsem és elfogadjam a válaszokat! Ámen.

Szekeresné Ági (Pécel, 10. régió)

2015. december 3. csütörtök

Iz 26,1-6; Mt 7,21.24-27 - „Te is építsd életed Krisztusra, és a ház örökké áll.”

A Jézus iránti hűség, és ennek tettekben való kifejezése a házunk alapja. Ha jól végeztük a munkánkat, az erre épült ház biztonságos talajon áll. Az alap már biztos, javításra, szerelésre, bővítésre, szépítésre azonban mindig van szükség és lehetőség.

Először gondoljuk végig: Vajon az alap, az alapom, teljesen rendben van? Nem vagyok-e én is olyan, mint az evangéliumban szereplő „balga”, aki homokra építi a házát? Van-e biztos, megingathatatlan alapom, amire érdemes építkezni? („Jöhet az eső, és fújhat a szél”?)

Most pedig gondoljunk kicsit a házra, amit eddig építettünk: Meg vagyok vele elégedve? Ez minden, amire képes vagyok, vagy csak ennyire szánok időt, fáradságot? Foglalkozom eleget önmagam építésével, esetleg segítek-e másnak is az építkezésben?

Figyeljünk, hogy tetteinkben is megvalósuljon az elméletben tudott JÓ:

„Nem elég a jóra vágyani, a jót akarni kell!
És nem elég akarni, de tenni, tenni kell!”
(Váci Mihály)

Csiky Annamari és Dóri (Budapest, 5. régió)

Mt 7,21.24-27

„Nem mindenki, aki azt mondja nekem 'Uram, Uram!', megy be a mennyek országába, csak az, aki megteszi Atyám akaratát.”

Előfordul, hogy az ember többnek mutatja magát, mint amennyi valójában. Szeretnénk jobb színben feltűnni, hogy elismerjenek az emberek. De nekünk a mennyei Atya elismerésére kell törekednünk, és ő a rejtekben is lát, hiába próbáljuk becsapni, csak magunkat csapjuk be. Jézus nevében is lehet bűnt elkövetni, rá hivatkozva talán még kártékonyabb minden bűnös, erőszakos cselekedet. Nem elég az „Uram, Uram” ismételtetése, ha nincs mögötte tartalom. Ha nem tudunk megváltozni, ha nincs bennünk állandó metanoia, mit sem ér. Ha nem ismerjük fel a mennyei Atya akaratát, és nem teszünk meg mindent, hogy ezt valóra is váltsuk az életünkben, kárnak jöttünk a világra.

„Mert mindenki, aki hallgatja e szavaimat, és tettekre váltja azokat, hasonló az okos emberhez, aki a házát sziklára építette.”

A mi életünk sziklája Jézus, az igazodási pont. Azért jött a világba, hogy megmutassa, élénk élje és elmondja, hogyan éljünk. A betlehemi jászolban fekvő gyermek szemébe nézve vizsgáljuk meg életünket, hogy érdemes volt-e eljönnie értünk, jobbak lettünk-e, mint nélküle lettünk volna?

Az Advent a készülődés, a várakozás a Gyermekek születésére. Szívünkben az öröm lángjai bujkálnak. De az Advent a megbánás, a megtérés ideje is. Mindennap meg kell térnünk, újra és újra visszatérnünk az igazodási ponthoz, hogy örömünk teljes legyen.

Nagy a kihívás, nem könnyű a megmaradás. Add, Uram, hogy ne jöjjön akkora vihar, amely elmosná, romokba döntené a Rád épített életünket! Ámen.

Apáti Zsuzsa (Seeker, Pécel, 10. régió)

2015. december 4. péntek

Iz 29,17-24; Zs 26; Mt 9,27-31

Ebben a zsoltárban Dávid könyörgése abszolút egyéni hangot üt meg:

- igazságot kér az Úrtól
- próbát kér az Úrtól

Ugyanakkor elmondja, hogy ő az istenszeretők útján jár, ahhoz igazodik minden tekintetben:

- jóságát szem előtt tartja,
- igazsága szerint él,
- a rosszat tevők közé nem ül,
- gyűlöli az összesereglett gonoszokat,
- az istentelenekkel nem időzik,
- hangosan hirdeti az Úr dicsőségét,
- szereti az Úr háza táját,
- könyörületet kér az Úrtól, s ennek fejében dicsőíti az Urat, ahol csak lehet.

Ha jól megvizsgáljuk ezeket a gondolatokat, akkor tapasztalhatjuk, hogy egy ártatlan, magát abszolút jónak tartó próféta imája hangzik el.

Ugyanakkor azokat, akik bűnösök, gonoszok, azokat megveti, és távol tartja magát tőlük.

Jézus tanítása szerint – mi magunknak is – épp ezekhez az emberekhez van küldetésünk.

Taníts meg minket, Jézusom, a helyes ellenségszeretetre és a csendben történő Téged dicsőítésre! Ámen.

Aczél Géza (Halásztelek, 5. régió)

Mt 9,27-31

„Könyörülj rajtunk, Dávid Fia!”

Mi is együtt kiáltunk a két vakkal Hozzád. Annyi hibát vétünk nap, mint nap. Könyörületedre szorulunk, Uram, mert különben elveszünk.

„Hiszitek, hogy meg tudom tenni?”

Rád bízunk az életünket, Uram, mégis olyan nehezen fogadjuk el, amit kapunk. Nem hisszük el igazán, hogy jót akarsz nekünk. Megyünk a magunk feje után.

Egész életünk készülődés a Veled való találkozásra, mégis gyakran elveszítjük az irányt a mindennapi apró dolgokban. A nagy igent kimondtuk, de az aprópénzre váltás sokszor nehéz. Bízunk kell Benned, hogy nem hagysz el, fogod a kezünk!

„Legyen nektek hitetek szerint!”

Nagyon fontos, hogy mit gondolunk, és mit akarunk elérni, mert még valóra válik. Tiszták legyenek a szándékaink, nehogy meg kelljen lepődnünk az eredményen, hogy mi nem is ezt akartuk valójában.

Belülről, a szívünk mélyéről kell, hogy fakadjon a hit, amellyel követünk Téged, Uram, mert a felszínes, át nem gondolt, meg nem rágott gondolatok félrevisznek, szétválasztanak, nem pedig összekötnek.

„Ekkor megnyílt a szemük.”

Add, Uram, hogy megnyíljon a szemünk, és hirdessük a Te Országodat, vigyük a Jóhírt mindenfelé, amerre járunk! Ámen.

Fityus Géza (Seeker, Pécel, 10. régió)

2015. december 5. szombat

Iz 30,18-21; Zs 146; Mt 9,35.10,7-8

„És Jézus bejárta az összes városokat és falvakat, tanított zsinagógáikban, hirdette az Ország örömuzenetét, és kezelt minden betegséget és gyengeséget... Amikor pedig [hozzájuk] mentek, ezt hirdessétek: Elérkezett a Mennyek országa! Gyengélkedőket kezeljete, halottakat állítsatok talpra, leprásokat tisztítsatok meg, rossz szellemeket űzzetek ki!”

Mi tehát Jézus tanítványainak feladata?

Tanítani és gyógyítani küld(ött) Jézus, és ebben példával járt előttünk. Küldetésünk a tudatlanság, a lelki és testi nyomorúság enyhítése, megszüntetése. Ezek a bajok egymásból következnek és szorosan összefüggnek „Amit Jézus tanítványai hirdetnek, azt be is kell mutatniuk, pontosabban előbb be kell mutatniuk, aztán meg kell magyarázniuk: Elérkezett hozzátok Isten országa!” (Gromon A.)

Isten Országa ott van, ahol nem uralkodnak, osztoznak, és nem ütnek. Hirdetni szóval és tettel kell. Aki nem tesz a szükségben (betegségben, szomorúságban, nyomorúságban lévő) embertársáért, az megteveszti az embereket, sőt megbotránkoztatja. Mert azok joggal hihetik, hogy olyan Istent képviselünk, aki magasságos Úr, aki rezzenéstelen arccal nézi az általa teremtet világot.

Nekünk kell lennünk Isten szájának, kezének, lábának. A szónak és a tetteknek kéz a kézben kell járnia. Hol az egyik, hol a másik az előbbre való.

Gyógyul vagy betegszik miattam, tőlem a világ?

☺Aczél Márta (Halásztelek, 5. régió)

Mt 10,7

„Amikor pedig (hozzájuk) mentek, ezt hirdessétek: Elérkezett a Mennyek Országa.”

A szeretet parancsa és az erről beszélő tanítás hirdetése jelenti az Ország elhagyhatatlan elemét. Az apostoli próbautak alkalmával még egymás mellett szerepel az Ország hirdetése és a csodatevésre szóló küldetés, de Jézus végső búcsúzásakor már csak arra küldi tanítványait, hogy tegyék tanítványává az összes nemzetet!

Mit jelent ez?

A szeretet és ennek hirdetése az Ország mindenkor nélkülözhetetlen tartalma. A csodákra nincs feltétlenül szükség, a szeretetre azonban mindig szükség van. A szeretet és a csodatevés nem azonos súlyú dolog Jézus tanításában.

Az Isten Országa közelünkbe hozása metanoiát, a gondolkodás, majd ennek nyomán az élet átalakítását kívánja meg a tőlünk. A metanoia elválaszthatatlan kapcsolatban van azzal a hittel, amely még inkább jelenti a tudattartalomhoz való hűséget. Az Ország népének magatartását annak a tudatnak kell irányítania, hogy a felebaráti szeretet, a szolgálat többet ér minden egyéb áldozatnál.

Ez a szeretet jelenti a megbocsátást, a békességnek képviseletét, az erőszaknak, az üldözöttségnek elviselését. Ez a szeretet jelenti a társadalmi kicsiség vállalását. A Jézushoz csatlakozóknak hirdetniük kell az Országot, tanítaniuk kell minden csonkítás nélkül annak törvényét. Virrasztaniuk, imádkozniuk kell érte, hogy félelem nélkül birtokolhassák az Országot.

Elgondolkodtató kérdések:

- Mennyire érzem az Ország közelségét?
- Mennyire tudom megéreztetni az Isten Országának nagyszerűségét?
- Mennyi energiát vagyok képes fordítani az Isten Országára?

Mlecsenkov Angel (10. régió)

2015. december 6. ADVENT 2. VASÁRNAPJA

Bar 5,1-9; Zs 125; Fil 1,4-6.8-11;

Lk 3,1-6 – „Készítsétek el az Úr útját...!”

Miért olvassuk az evangéliumot? (Feltételezve, hogy olvassuk egyáltalán...)

Mit remélünk attól, hogy olvassuk? A mai napra rendelt szentírási szakaszban, miként cseppben a tengert, szemügyre vehetjük a kérdésre adható válaszok sokféleségét.

A történész számára becses forrás e rész, amely révén nagyjából datálható Keresztelő János fellépése, s rajta keresztül Jézusé is: Tiberius császár uralkodásának tizenötödik esztendeje Kr. u. 28-ra vagy 29-re esik. Föltűnhet, hogy az evangélista milyen erősen törekedett arra, hogy pontosan megjelölje a kor emblemikus figuráit (Pilátus, Heródes Antipász, Annás, Kaifás stb.), ezáltal elhelyezve Jézus életét és tetteit a kor viszonyai közt. A szentírástudós megállapíthatja, hogy az evangélista ószövetségi idézettel él, ám néhány ponton nem követi hűen Izaiás (40,3-5) szavait. Egy példa: „Tegyétek egyenessé a mi Istenünk ösvényét” – áll a Septuagintában, de Lukács ehelyett visszautal az előző mondatban említett „Úr”-ra: „tegyétek egyenessé az Ő ösvényét”. Talán azért tesz így, hogy az olvasóban ne merüljön föl kétely: a próféta személyesen Jézus Krisztus útjának előkészítését jövendöli meg, és e fölszólításnak Keresztelő János volt a fő címzettje és beteljesítője.

Sokan olvassák a Bibliát irodalmi műként, esetleg esztétikai élményt vagy frappáns idézeteket keresve. Izaiás szavaiban mindez könnyen megelhető. Az ellentétekben is szép párhuzamokat alkotó gondolatrítmusok jelmondatnak vagy a feltámadás reményét hordozó sírfeliratnak is megteszik. Számos egyéb motiváció lehetséges, ami miatt valaki a Szentírás olvasásával töltheti az idejét – és talán mégsem hallja meg belőle Isten szavát. Ahhoz ugyanis nemcsak a szavakat kell figyelni, hanem befelé is, a saját lelkünk mélyére is.

A szavak csalfák lehetnek: jól tudjuk ma már, hogy számtalan fordításon, szerkesztésen, szándékos vagy véletlen módosításon ment keresztül a mai Biblia minden egyes sora. És mégis kitűnő ez a szöveg, ha azzal a céllal olvassuk, hogy miként tehetnénk rendbe szét-hullott életünket, vagy miként csiszolhatnánk mind tökéletesebbre azt, ami így-úgy működik. Csak meg kellene hallanunk, hogy „Izaiás szava” (akár megváltoztatva) nekünk is szól: ösvényt kell készítenünk Isten számára, mert a mi munkálkodásunkon keresztül válhat élő erővé. Meg kell változtatnunk a gondolkodásunkat (metanoia) Isten hatalmáról és erejéről, ha eddig abban bízunk, hogy majd bármit megtesz helyettünk. Megváltás ide, feltámadás oda: Isten semmit sem tehet meg helyettünk, hanem csakis általunk és embertársaink által.

Merítsünk hát erőt e szentírási szakaszból mindannak megtételére, amiért máskor csak imádkozni szoktunk, hogy az Úr tegye meg – helyettünk.

Bajnok Dániel („Érted vagyok”)

2015. december 7. hétfő

Iz 35,1-10; Zs 84; Lk 5,17-26

Hány embert hagy egyedül, tekint tehernek ez a mai, szabad versenyre épülő világ! Ennek a bÉna embernek négy barátja volt, akik küzdÖttek az Ő gyógyulásáért, akikre számíthatott. Jó néha elgondolkodni azon: kikre számíthatok a bajban, és vannak-e olyan emberek, akik rám számíthatnak. Van négy ember az Életemben, aki ha szükséges, egyÖntetűen támogat? És vajon én mikor fogtam össze másokkal valakiért?

Hit abban, hogy a megoldás Jézusnál van. Ennek a bÉna embernek volt vonzáskÖre annak ellenére, hogy mozgáskorlátozott volt. Nem adta fel, hitt a gyógyulásban, volt az Életemben kompetens személy, akibe bizalmát vetette. Hitt a segítŐben, hogy jót akarnak neki és elszántan támogatják.

Jézus holisztikus gyógyító. Tudja, ha egy lelki problémát huzamosabb ideig nem tudunk megoldani, akkor az áttevŐdhet Életünk másik síkjára, a fizikai síkra, ahol betegségként realizálódik. Ezért mondja Jézus „Mi könnyebb, azt mondani, hogy bocsánatot nyertek bűneid, vagy azt: Kelj fel, és járj?” Tudja, hogy a lélek felszabadítása a bűntudat alól, a fizikai tünetek megszüntetésével jár.

A büntetŐ Isten képe erősen Él bennünk még ma is. A szeretet világába azonban semmi nincs végleg elrontva. Mindig van szépítési lehetőség. A szellemi GPS ismeri az újratervezés fogalmát. Jézus elhozta nekünk azt a felszabadítást, hogy a „szemet szemért” törvény nem

határozhatja meg tovább az embert. Sokkal inkább a gyógyító megbocsájtás.

Kérjük a mindenség Urát, hogy Élni tudjunk az idei advent lehetőségeivel, és megújuló lélekkel, megbocsájtó szívvel, tudatosabb Élettel ünnepelhessünk.

Pappné Hajni (Sziget, 5. régió, Dunakeszi)

Lk 5,17-26 (Jézus meggyógyít egy bÉnát)

- A beteget vivők meglátták, hogy szükség van a közreműködésükre, és hogy a beteg segítségre szorul.
- Minden tőlük telhetőt megtettek, hogy Jézus elé vigyék.
- Hitték, hogy Jézusra is hatással lesz a beteg.
- Jézus észreveszi a kísérők és a beteg hitét, és nem tud közömbös maradni.
- Nem gyógyít, ahogyan azt elvárták tőle, hanem azt mondja: „Bocsánatot nyertek bűneid... fogd az ágyadat, és menj haza!”

A **tÖmeg** a rendkÍvűli dolgok láttán dicsőítÉni kezdte Istent, a **beteg** pedig magasztalta Istent. Elgondolkodtató ez a rész, mert:

- Észreveszem-e az embertársamon, hogy beteg, hogy szüksége van rám, hogy esetleg én vagyok neki az utolsó szalmaszál? Találok magam mellé társakat, akik segítenek?
- Mindent megteszek, minden tőlem/tőlünk telhetőt, hogy segítsünk neki a gyógyulásban?
- Elkedvetlenít-e, ha akadályokat látok a megvalósításban?

- Hiszem-e, hogy Isten a gyógyír minden embernek, akár bűnös (lelki beteg), akár testi baja van, és ezt elmondom a rászorulóknak is?
- Ha felkeresnek valamiféle segítségkéréssel, meglátom-e a hozzám forduló hitét, bizalmát?
- Tudok-e empátikus (beleérző) és megértő (toleráns) lenni a hozzám fordulóval?
- Hiszem-e, hogy Isten „meghosszabbított keze, lába, szája... stb. vagyok?
- Hiszem-e, hogy Isten nélkülünk nem sokat tehet! (Vannak ugyan ma még megmagyarázhatatlan esetek, amelyeket a környezet „csodának” nevez).
- Azt adom-e, amit én gondolok, vagy azt, amire a hozzám fordulóknak szüksége van?
- Elhiszem-e, hogy Isten tud számomra érthetetlen csodákat tenni az életemben?
- Az én életemben is volt olyan „csoda”, amelyet nem tudok észérvekkel megmagyarázni, de kell (megmagyarázni)?
- Tudom-e dicsőíteni, magasztalni Istent, meglátom-e minden nap az okát?
- A dicsőítés és hála következménye lesz a még inkább Isten felé fordulás?

Ferencziné Piroska (10. régió)

2015. december 8. kedd - SZŰZ MÁRIA SZEPLŐTELEN FOGANTATÁSA (főünnep)

Illyés Gyula: Szekszárd felé /részlet/

*Kis vonat megy nagy domb-
oldalon;
terhes kicsi nő a
vonaton.*

*Jár itt is, ha más nem,
a szeme;
affajta, ki nem röst
sohase.*

*Nézi mit a tágas
táj kínál;
gyermek helyett is
nézi már.*

*Kéklő szőlők, sárga
asztagok
becézik az alvó
magzatot.*

*Lebeg az lágy élmény
közegén,
anyjában is egy nép
közepén.*

*Most dől el, mivé s mint
alakul;
most érinti tán egy
titkos ujj.*

*Jár szemem a terhes
kicsi nőn
azt gondolom, itt megy
a jövőm.*

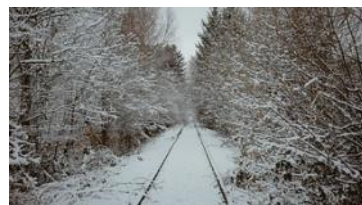
*Visz tovább egy népet;
eltakart
csempészáruképp hoz
egy magyart.*

*Jár szemem a kedves
kis anyán
s azt gondolom: Itt megy
hazám.*

*Viszi, mit se tudva,
szakadék,
örvény fölött Árpád
örökét.*

*Gondom, hitem, eszmém
talaja,
öröklétem vagy te,
kis anya.*

*Néznem is jó téged –
megbocsásd.
Kívánok szerencsés
utazást!*

Ter 3,9-15.20; Zs 97; Ef 1,3-6.11-12; Lk 1,26-38

(Jézus születésének hírüladása - angyali segédlettel.)

Sokadszor próbálom Mária helyébe képzelni magam. Egy biztosnak tűnik számomra, Mária erős nő volt már fiatal korában is. Valószínűleg máskor is üdvözölte már angyal, mert nem magán a tényen döbbsent meg, „csak” azon, miféle köszöntés ez, hogy „Üdvözlégy, kegyelemmel teljes!”. Ha élő, napi kapcsolata volt is az Istennel és az angyalokkal, akkor sem mindennapi, várható, könnyen elfogadható az angyal híre.

Mária nem aggodalmaskodik, nem tesz fel felesleges kérdéseket, nem hitetlenkedik, nem ellenkezik.

Az Úr szolgálója vagyok, teljesedjenek hát be rajtam szavai! – mondja.

Mi, mai emberek szeretjük kézben tartani a dolgainkat, az életünket. Szeretünk mindent alaposan körbe járni, mindenre biztosítékot keresni. A gyanakvás, hitetlenkedés sem ritka életünkben. A kiszámítható jövőt keressük. A házastársak között is nehéz a másik akaratát, ötleteit elfogadni olykor. Hát még az Isten tervét milyen nehéz.

Legyen adventi célkitűzéseink egyike az Isten akaratába való belesimulási szándék. Az aggodalmaink, irányítási, biztosítási kényszerünk, gyanakvásunk elengedése. S ha ezek sikerülnek, talán könnyebb, befogadóbb lélekkel állhatunk a jászol mellé. Ámen.

Németh Kriszti (Budapest, 5 régió)

Lk 1,26-38

Számomra gyönyörű jelenet ez Mária és Jézus életében. El Greco spanyol festő bemutatja festményén: Isten erejét egy nagy fénypászta jelzi, közepén a galambbal. Az élet adásához erő kell. Az anyag besűrűsödött energia. Így kapott életet a földön, Jézus.

A képen Mária arcán elfogadó csodálat van. Nem rettenet, várakozó csodálat. Az angyal mozdulata szeretetteli adást fejez ki.

Meg van nevezve az angyal: Gábrriel. Tehát több angyal is van, és mind segít Istennek az emberért munkálkodni.

Istennek nem volt szüksége házaspárra, mert szűzhöz küldi angyalát. Isten az anyagi világ felett van. Az Isten ajándékozó szeretetében és társaságába került Mária. Micsoda élmény lehetett ez! Elvárásolta, el is fogadta rögtön Gábrriel mondandóját, de még beszélgetett vele, hogy értse is, mi történik.

Kettős élmény van leírva: Az egyik, amit a festő is megragadott, belső élmény.

A másik tárgyilagos: az angyal elmondja, mi a Mennyei Atya szándéka, és még meg is magyarázza, példával alátámasztva, hogyan történik Jézus teremtése: Isten erejének hatására az anyagi világba kerül.

Mária Istennek a jelenlétével természetesnek élte meg a számunkra misztikus történetet. Ez kísérhette életének minden napján.

A Szűzanya gyermekkorom óta fontos nekem, talán mert édesanyám gyakran emlegette.

Megköszönöm Istennek, hogy pont erről írhattam. Szeretem az angyalokat is, segítőtársaim nekem is, akár Máriának. Az Istennel találkozás nagy élmény, szeretném, ha mindenkivel megtörténne.

Balatonné Inci (10. régió)

El Greco: Angyali üdvözlés

2015. december 9. szerda

Iz 40,25-31; Zs 102; Mt 11,28-30

Vallomások gyönyörű sora jutott mára lelki táplálékul. Vallomásra vallomás a válaszom: Édesapám, családom nagyban meghatározta későbbi istenképemet. Bár ő nem vallásos, mégis nagyon önfeláldozó, előzékeny és mindig segítőkész. Édesanyám pedig az az angyal volt gyermekkoromban, aki megmutatta hogyan lássam meg mindenben a szépet és a jót, hogyan derítsem fel szívemmel az örökérvényű értékeket. „Emeljétek a magasba szemeteiket, és nézzétek: Ki teremtette ezeket?” De figyelmeztetett arra is, hogy világban, a családi fészken kívüli, ismeretlen nagy világban, bizony a külsín sokszor hamis. Hitetlenkedve hallgattam szavait arról, hogy az emberek bizony rosszindulatúak is tudnak lenni. (Azt hiszem, itt ért véget tünemény gyermekkorom.)

Istenélményem – már 33-on túl – mindent felülír bennem. Meghatározza szemléletemet, tartást ad, és segít a múltat-jelent-jövőt teljesen elfogadóvá válnom. Az Úr életemen át ható halk duruzsolását meleg ölelése váltotta fel. Mindent felülmúló, el nem mondható jelenvalóságába engedett betekinteni, és azóta élő bennem a zsoltár: „Áldjad, lelkem, az Urat, s egész bensőm az ő szent nevét! ... Áldjátok az Urat, művei mind, mindenütt, ahol uralkodik.” Atyám, mindenható szerető Istenem, hogyan dicsőítselek embertársaim között? Hogyan mondjam el, hogy élő és ható Isten vagy? Jézusunkra tekintve láthatjuk meghitt viszonyodat, látjuk a küldetéstudatot és Rád való áldott szomjazást, amelyet neki köszönhetően mi is átélhetünk. Jézushoz menekedhetünk – és tesszük is –, ha nehéz az élet. És Atyám, most egyre sűrűbben és szerteágazóbban nehéz. Áldalak, Atyám, hogy Jézust adtál/Jézus lettél nekünk, és a legnagyobb kétségek idején is könnyűvé teszed szívünket, ha beléd kapaszkodunk!

„...akik az Úrban bíznak, új erőre kapnak, szárnyra kelnek, mint a sasok, futnak, és nem lankadnak el, járnak, és nem fáradnak el.”

Megélem, Uram, igéid igazságát. Áldalak szívemmel, szám hirdet TÉGED, és elmém fürkész szüntelen.

Most Cipő (Republic) szavai derengenek fel bennem csendes-selymes vallomásával:

„Ha megkérdeznéd, hogy mit nem mondtam el, van-e még szó, amit mondani kell? Van-e még szó, kimondható? Ha megkérdeznéd, csak annyit mondanék: Ha még egyszer láthatnám azt, amit egyszer láttam már! Kérlek, újra segíts nekem!

Ha még egyszer itt lennél, simogatnál, mint a szél! Nélküled nem érezhetem! Bárki mondja, el ne hidd: hiába volt a sok beszéd!

A szívedben őrizd tovább és el ne hagyd senkiért!

...A szívedben égjen a láng, égjen a tűz még tovább!”

Skutovits Hajnalka (Nőtincs, 5. régió)

Mt 11,28-30

²⁸Gyertek hozzám mindnyájan, akik elfáradtatok, s akik terhet hordoztok – én megkönnyítlek titeket. ²⁹Vegyétek magatokra igámat, és tanuljatok tőlem, mert szelíd vagyok és alázatos szívű, s megtaláljátok lelketek nyugalmát. ³⁰Az én igám édes, és az én terhem könnyű.”

Az iga általában azt a szerszámot jelenti, amelybe a vonó jószágot befogják. Ezzel az eszközzel tud az állat jobb hatásfokkal dolgozni. De az iganak rá kell simulnia az állat alakjára, hogy ne törje fel munka közben.

Számomra ez az idézet azt mondja, hogy mindannyiunknak egyedi (igája) életfeladata van. Ennek a feladatnak megoldása sokkal könnyebb, ha nem ellenkezünk, hanem belesimulunk, és minden erőnkkel a megoldásra törekszünk. Jézus életével példát adott nekünk erre.

Vajon én használom a képességeimet mások és magam javára? Az életem példa mások számára a hűség szempontjából? Mindennapjaimban jelen van Jézus?

„Jézus terhe valóban könnyű-e? Könnyű-e önmagunk megtagadása, az ellenségszeretetet vagy a vértanúság készsége? Kétségtelenül nehezzé válik a dolog, ha valaki csak fél szívvel követi Jézus tanítását, például egyszerre akarja szolgálni Istent is, meg a Mammont is.” (Gromon András: Út a forráshoz... Jézus evangéliuma Máté tolmácsolásában, 162. o.)

Mennyei Atyám! Segíts, hogy hűséges legyek a jézusi szeretettörvényhez! Felismerjem képességeimet, és használni is tudjam testvéreim számára, mert így erősödök én is!

Segíts, hogy harmóniában legyek Veled!

Erdélyi Klári (10. régió)

2015. december 10. csütörtök

Iz 41,13-20; Zs 144,1-13; Mt 11,11-15

„Mert én vagyok az Úr, a te Istened, aki megragadom jobbodot, és így szólok hozzád: 'Ne félj, én megsegítelek!'”

Tegyük fel magunknak őszintén a kérdést, testvéreim! Vajon hányszor érezzük úgy mi is, Istenhez tartozó hívő egyének, hányszor motoszkál bennünk a gondolat, hogy vajon most is megsegít-e az Úr? Illetve hogy összhangban van-e az ő elképzelése a megoldásról az enyémmel? Úgy segít-e meg, ahogy én a véges emberi elmémmel és szívemmel elképzelem, vagy ismét meglepően más módon? És ismét fájdalmas lesz a tanulás, amíg eljutok a hálát adó és érdemlő konklúzióig?

„Nagy az Úr, és méltó a dicséretre, nagysága fölfoghatatlan.”

S hogy hogyan működnek ezek a segítségek? Miként lep meg Isten felülmúlhatatlan ajándékaival? Ezt csak a hozzá ragaszkodó szív látja meg. A bennünket körülvevő ezernyi jelzés és emberi gesztus mind tőle ered. Mert Isten bennünket használ fel, hogy „csodát” hozzunk mások életébe: egy csepp odafigyelést, előzékenységet, kapcsolataink hasznosítását, s mindezt nem ritkán az összefogás erejével. Igen, és ismét előkerült a közösség megtartó és felsegítő ereje. Egyenként is igen sokat tehetünk egymásért, de összefogással sokszor még hatásosabb. ☺

„...hogyan lássák és megtudják, megfontolják és mindjárt megértsek: az Úr keze művelte ezt, és Izrael Szentje teremtette.

Mert Isten olyan csodálatos teljességben lát, és annyira egyetlénként szeret mindegyikünket: téged engem és még a sok-sok „alvó” testvérüket is, hogy egyénre szabott utakon vezet át az ő teljesebb megismeréséig. Hozzá hű szívünkön át megtanít az önismeret útját járva feltárni azt a szűk ösvényt, mely végén világosság – minden értelemben vett világosság – fényeskedik nekünk. Jézus rávezet a szolgálatban lévő kulcsra, amely megnyitja szívünket felé. Feltárja az áldozatkészségből. mint önmagából gyümölcsöző, belső tartást adó erőt, és lépeget, lassan de biztosan, lépeget velünk. Sőt van, hogy fel is emel, mikor bizony nagyon fáj a megcsúfolás, elárulás, amelyet az ő nevéért, evangéliumáért felvállalunk. Hisz a „mennyei országa... erőszakot szenved” ugyan, de összességében nézve megéri! ☺

„Jó az Úr mindenkihez, és könyörületes minden teremtményéhez. Magasztaljon téged, Uram, minden műved, és áldjanak szentjeid!” Ámen.

Skutovits Hajnalka (Nőtincs, Biblia Kör, 5. régió)

Mt 11,11-15

¹¹Bizony, mondom nektek: asszonyok szülöttei között nem támadt nagyobb Keresztelő Jánosnál. De aki a legkisebb a mennyek országában, az nagyobb őnál. ¹²A mennyek országa Keresztelő János napjaitól mostanáig erőszakot szenved, és az erőszakosak ragadják el azt. ¹³Az összes próféta és a törvény Jánosig erről jövendölt; ¹⁴és ha el akarjátok őt fogadni: igen, ő Illés, aki eljön. ¹⁵Akinek van füle, hallja meg.

Rövidke rész, három jól körülírható kérdést vet fel:

Ki a nagy, ki a kicsi?

Erőszakosoké az ország??!

János (Johanan), aki bemerít = Illés?

El kell hinnünk, hogy Jézus nem túlzó udvariasságból vagy a rokon iránti elfogultságból mondja, amit Jánosról mond. Így ír Josephus Flavius, a korabeli zsidó történetíró: „Seregestül tódultak hozzá az emberek, és szívesen hallgatták beszédeit” (A zsidók története). Lukács pedig úgy jellemzi, mint aki Illés – a Kr. e. 800-as évek nagy prófétája – szellemével és erejével jár Jézus előtt (Lk 1,17).

Tehát kora jelentős tanítója, prófétája, hallgatnak rá, azaz emberi léptékkal mérve: nagy ember.

Mitől kicsi mégis? Azaz: miért nagyobb a kicsi is nála?

A jézusi értékrend felfed egy másik dimenziót, ahol az a nagy, aki kicsi tud lenni. Vagyis: aki nagy akar lenni közöttetek, az legyen a ti szolgátok (Mt 20,27)! Aki ezt az életében valósággá teszi, az e szerint az értékrend szerint „többet ér”, mint a tüzes szavú, lánglelkű, aszketikus, egyedi küldetéssel bíró János. (Könnyűnek tűnik. Könnyű?)

Így máris egy lépcsőfokkal közelebb jutunk az erőszakos „országódítás” kérdésköréhez is.

A választott nép – az Ószövetség tanúsága szerint – a történelem megannyi fejezetén átharcolta magát kiváltságossága tudatában. Erővel, ravaszsággal, agresszióval, sebeket ejtve és kapva, áldozatokat hozva és áldozatokat szedve. Mint az Ország várományosa, alanyi jogon. „Mert minden próféta és a törvény Jánosig erről jövendölt”.

És itt jön ismét a másik dimenziós jézusi értelmezés: amely szerint az erő a kicsiség gyakorlásához kell. A magam faragásához, nem a máson uralkodáshoz. A kiváltságosság nem öröklött, bár harc árán érhető el, de az a harc legbelül zajlik. Sok próba, döntési helyzet, vívódás, erőfeszítés jelzi. De sosem valaki mást kell meggyőzni, visszafordítani, letarolni... Csak a jó példa ragadja meg azt a másikat, akihez küldetésem van. (És kihez nincs?) Ez a neheze.

És hogy János Illés lenne-e? – „Ha el akarjátok fogadni...” Jézus kettévágja a gordiuszi csomót. Higgyétek csak, ahogy jólesik, de legyen halló fületek! Az „Akinek füle van a hallásra, hallja meg!” vándor-logion nyomatékositja az előzményeket: (Gromon A.: Jézus evangéliuma Máté tolmácsolásában, 160. o., 450. lábjegyzet.)

A fül osztályoz a hallható hangok, zajok, zörejek információtartalma és fontossága szerint, nem reagál mindig mindenre egyforma intenzitással. Gyakran kiszűri azt, ami nem hordoz számára fontos tartalmakat. De ami életmentő, arra azonnal reagál! Valahogy így kell hallanom a „lelki füleimmel”: a mellékes, a súlytalan maradjon észrevétlen, a lényeges, az ÉLET-re vivő ragadjon meg a fülemben, az agyamban, a szívemben.

Nem feledve a körülményt, amit egy Fodor Ákos-gyöngyszem így fejez ki:

Alapszabályok „A vendég mindent mások kegyéből, ajándékba kap.

A vendégnek előbb-utóbb el kell mennie innen.

A vendég magával semmit nem vihet.

Mindenki vendég.”

Bognár Éva (10. régió)

2015. december 11. péntek

Iz 48,17-19; Zs 1; Mt 11,16-19

„De a bölcsesség igazolást nyer a tettei által.”

Engedelmesség és áldások

Isten lelki gyümölcsöket termő és áldásokkal teli életet szán gyermekeinek. Igéjével tanít, vezet az úton, amelyen keresztényekként járnunk kell, de ehhez nap mint nap magunkra kell vennünk Jézus keresztjét és lelki fegyverzeteinket. Parancsolatainak engedelmes követése és betartása, akaratának teljesítése hozza meg életünkbe azt az egyedüli békességet és az áldást az életünkre, amit csak Isten képes megadni nekünk. De ehhez őszinte alázatra és teljes odaszánásra van szükség. Mit jelent engedelmeskedni? Engedelmeskedni annyit jelent, mint valakinek szót fogadni, javaslatát elfogadni, alávetni magunkat neki, meghajolni előtte. Ahhoz, hogy valakinek önként alárendeljük magunkat, hinnünk kell, hogy hatalmasabb, mint mi, hogy van hatalma ígéreteit betartani, hogy bölcsőbb, előrelátóbb. Tehát az Istennek tetsző engedelmes élet alapja a hit. Hiszem és vallom, hogy ő nemcsak mennynek és földnek, hanem az én életemnek is az Ura. Hiszem, hogy ő mindenkinél, még nálam is jobban tudja, hogy mi a jó nekem.

Ha ezt tiszta szívből hiszem, ha meg tapasztaltam Isten szeretetét és mindenek feletti hatalmát, csak akkor vagyok képes a teljes odaszánásra. Akkor képes vagyok hálából engedelmeskedni, nem azért döntök az engedelmesség mellett, hogy betartsam a parancsokat, mert félek az ítélettől, mert esetleg embereknek akarok megfelelni, hanem azért, mert érzem a szívemben, hogy egyre jobban szeretnék Isten kedvében járni, kész vagyok örömmel megcselekedni, amit az Úr kér tőlem. Hálából, szeretetből engedelmeskedek neki. Mint gyermek a szüleinek.

„Boldog az az ember, aki nem követi a gonoszok tanácsát, nem áll a vétkesek útján, és nem ül le a gúnyolódók gyülekezetében, hanem az Úr törvényében leli kedvét, s törvényét éjjel-nappal eszébe forgatja! Olyan, mint a folyóvíz mellé ültetett fa, amely idejében meghozza gyümölcsét, és amelynek nem hull le a lombja. Boldogul minden dolgában.” (Zsolt 1)

Ez nap mint nap komoly döntések és akarat kérdése. Áldás, vagy átok.

A teljes odaszánás azt jelenti, hogy mindenben az ő akaratát keresem. Legyen az bármilyen élethelyzet, bármilyen terület. A világban, a munkahelyen, a közösségben, a házasságban, a családban, egy vitában. Nem válogatok, csipegetek, hogy ez még belefér, ez még biztosan nem olyan nagy bűn, hiszen mindenki ezt csinálja. Legyen bennünk feltétlen tisztelet Isten minden parancsával szemben.

„Tartsd meg engedelmesen mindezeket az ígéket, amelyeket én parancsolok neked, hogy jó dolgod legyen neked és utódaidnak mindenkor. Ha így cselekszel, azt jónak és helyesnek tartja majd Istened, az Úr!” (5Móz 12,28)

„És reád szállnak mindezen áldások, és megteljesednek rajtad, ha hallgatsz az Úrnak, a te Istenednek szavára.” (5Móz 28,2)

Amikor engedelmesen követjük az Isten akaratát, akkor telve vagyunk az ő erejével és Szentlelkével, így segít minket győzedelmes jobbjával minden élethelyzetben.

„De a bölcsesség igazolást nyer a tettei által.” (Mt 11:19)

Kérhetjük, és kérjük is imádságban Istentől a bölcsességet és világosságot, hogy meglássuk akaratát életünkben, hogy megértsük terveit.

Juhász-Balogh Sára (Dunakeszi, 5. régió)

Mt 11,16-19

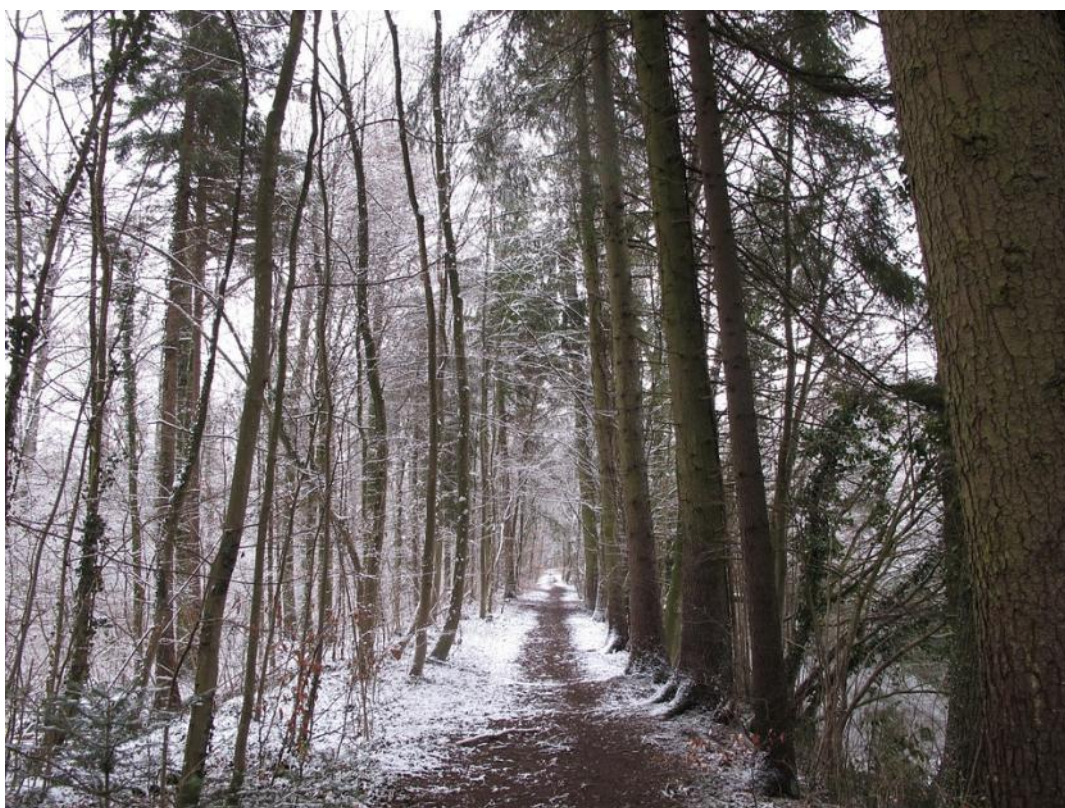
„Kihez is hasonlít ez a nemzedék?”

Jézus kérdése ma is aktuális. Elég beleolvasni a sajtóba, meghallgatni a híreket, nézni a TV-t, beszélni az ismerősökkel vagy ismeretlenekkel. Dől a kritika, az ítékezés a másik ember, kisebbségek vagy nemzetek ellen. Fröcsög a harag és gyűlölet hazánkban is, szólnak a puskák és az ágyúk a világban.

Ahogy nem kímélték a prófétákat, nem kímélték Jánost sem, Jézust sem a maga korában, és nem kímélnék most sem. Lehet, hogy Jánost ma Magyarországon nem fejeznék le, Jézust nem feszítenék a keresztre, csak szájjal, tollal, internetes blogokkal mocskolnák, kiközösítenék őket a saját egyházukból.

Ha ma ezt nem teszik velünk, a Bokorral, az gond! Ha bizonyos mértékig elfogadottak vagyunk, nem mocskolnak, nem gyűlölnék, nem tartanak ostobáknak minket, az még nagyobb gond! A legnagyobb gond – legalábbis a számomra –, hogy velem sem teszik ezt! Ennek csak egy oka lehet, hogy nem hirdetem és élem eléggé az örömhírt, hogy gyakran elkerülöm, vagy kibúvókat keresek a küldetés teljesítése alól. Még nem a szűk úton járok! Aki a jézusi úton jár, annak jézusi élete lesz. Gyurka bácsi azon járt! Börtönbe is zárták, halálra is ítélték, egyháza is elítélte.

Vigh Sándor (10. régió)

2015. december 12. szombat

Sir 48,1-4.9-11; Zs 79; Mt 17,10-13

A három szentírási rész összefoglalóan Illés próféta eljövetelével foglalkozik; az evangélium foglalja keretbe az igék tanulságát. A zsoltár és az ószövetségi rész a próféta erejét természetfeletti pusztító erejével kívánja ábrázolni. Ez az ábrázolás nem idegen más vallások isteneitől, pl. Széth vagy Siva a káosz, a pusztítás isteneként jelennek meg. Az említett két igerész mögött rejlő absztrakt tartalom az, hogy e cselekedetekben mutatkozzék meg Isten ereje, azaz maga Isten segítse meg pl. a hányattatott sorsú népeket, és a próféta csodatételei útján maga Isten ereje váljon mindenki számára láthatóvá.

Az evangéliumi részben Jézus megfordítja a kérdést. Képesek vagyunk-e felismerni a prófétát, vagy a megváltó eljövetelét? Bár hiszünk Isten emberfeletti és megváltó erejében, de magunk sem tudhatjuk előre, hogy életünk során milyen csodatételeknek lehetünk tanúi, amelyeken keresztül hitbizonyosságot nyerünk, továbbá mikor milyen formában jelenik meg Isten. Vagy éppen az is lehet, hogy már számtalan találkozást mulasztottunk el, és nem ismertük fel a jelenlétét a mindennapjainkban. Jézus az evangéliumi részben Illést Keresztelő Jánossal azonosítja, egyben jelzi, hogy ő maga is hasonló sorsra jut. Nem egyszerű feladat elé állítja a hívőt ezzel Isten, hiszen maguk a tanítványok sem ismerték fel Jánosban a prófétát, sőt, Jézusban sem a megváltót.

Az advent az Isten eljövetelére való várakozás ideje. A karácsonyi előkészületnek része, hogy annak során Isten szeretetének jeleit szeretnénk észrevenni. Ebben az időszakban különösen legyünk nyitottak azokra a jelekre, amelyek megerősíthetik hitünket, és ismerjük fel a Jóistent a mindennapjainkban!

Balogh Áron (Debrecen, 5. régió)

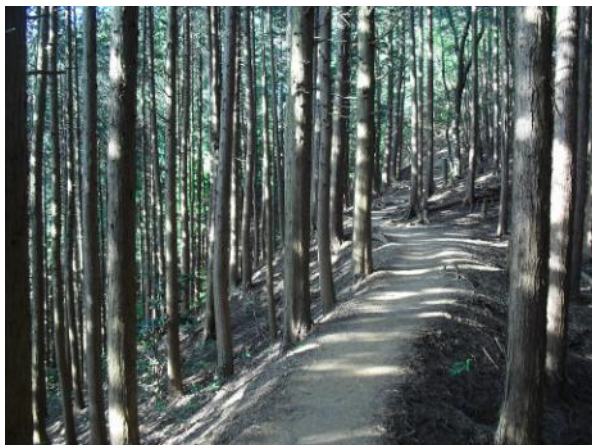
Mt 17,10-13

Felismerni → élni

Isten minden korban küldött prófétákat Jézus előtt. Jézus korában Keresztelő Jánost, Jézust; és küld egészen napjainkig. Nem ismerték fel, bebörtönözték, megölték őket. Isten üzenetét adták nekünk tovább tanítással, életük példájával. Csak az érti meg, ismeri fel a közvetítőt, küldöttet, aki azonos rezgésszinten van vele, tudja követni a tanítást, életrátételt, még az élete árán is. Szeretni → megbocsájtani. A szeretetben nem tenni különbséget.

Tulajdonképpen minden Isten-küldött kiválik környezetéből, „különc”. Ezért a többség, amelynek más az értékrendje, nem érti meg. Tetteiket saját értékrendjük határozza meg, nem hajlandók változtatni, börtönöznek-ölnek!! Tanulni – szeretni – felismerni: ez egy egy-személyes játszma Istennel! – az emberek felé.

Vigh Sándorné Marika (10. régió)

2015. december 13. ADVENT 3. VASÁRNAPJA

Szof 3,14-18a; Iz 12,2-6; Fil 4,4-7;

Lk 3,10-18 – „Akkor hát mit tegyünk?”

Az ember vágyik valamilyen abszolút és konkrét igazságforrásra, aki mindig megmondja, hogy adott helyzetben mi a jó döntés, mi a jó irány. Egy szülőre, aki megvéd és biztonságot nyújt, aki minden pillanatban tudja, mi a helyes; akinek lehet ellentmondani – hiszen gyerek-létünk meghatározó igénye, hogy ellentmondhassunk –, de akinek mindig igaza van, és ha bajba kerülünk, tudja, merre van a kiút a szorult helyzetünkből. A bennünk élő Gyermeke Szülőigénye nem attól függ, hogy hány évesek vagyunk. Bár vannak, akik látszólag tökéletes magabiztossággal választanak a lehetőségeik közül, könnyen lehet, hogy ez csak szerep: a jó – tévedhetetlen – szülő szerepét szeretnék eljátszani. Jó lenne néha letenni a döntés felelősségét. Ezért is kérdezhetette a nép Jánostól: Mit tegyünk? És János jó tanító, jó szülő akar lenni, így nem mondhatja azt, hogy „Gyerekek, én nem válaszolhatok nektek, mert NEM TUDOM!” Ehelyett válaszol úgy, ahogyan tőle telik: Osszátok meg egymással a javaitokat, és ne gazemberkedjétek! Rossz a válasz? Egyáltalán nem az. De Jézus hasonló helyzetben ehelyett ezt mondja: Úgy szeressétek egymást, ahogyan én szerettelek titeket! Azt tegyétek, amit veletek szeretnétek, hogy tegyenek! Ennél konkrétabb választ nem adhat ő sem. A választás, a döntés a mi feladatunk és felelősségünk marad. És megrázó, amikor szembesülünk azzal, hogy az életben nincs „visszavonás” gomb.

A közelmúltban két, számomra nagyon fontos ember ment el hirtelen. Annyi mindent kellett volna még elrendezni, tisztázni, megbeszélni, elmondani, megkérdezni!... *„s bár megtettem, amit tenni lehetett, de egy gyerek nem tud úgy szülőt temetni, hogy ne azt érezze, valamit még tehetett volna. Valamit, amit ezért vagy azért, mert azt gondolta, ez még máskor is megtehető, hisz nem fog bekövetkezni a végérvényes esemény, amikor végül bekövetkezett, de nem tette meg, s ez a nem-megtevés ettől fogva végérvényesen nemmegtevés marad”* (Háy János: A mélygarázs).

Istenem, olyan jó volna „megtevő- nek” érezni magam! Adj erőt a tettekhez, adj figyelmet, hogy felismerjem szándékaidat a lelkiismeretemben és a többi emberben, és adj belátást ahhoz, hogy ne a saját igazamat, hanem mindig a jót keressem!

Bajnok Kristóf („Érted vagyok”)

2015. december 14. hétfő, KERESZTES SZENT JÁNOS

Szám 24,2-7.15-17a; Zs 24; Mt 21,23-27

„Csillag jön fel Jákobból, királyi pálca támad Izraelből”

Az evangéliumot olvasva első kérdésünk rögtön az lehet: Vajon a főpapok milyen hatalomra gondoltak, amikor feltették kérdéseiket? Jézus csodatevő erejére? Esetleg különleges szónoki képességeire? Vagy egyszerűen csak az őt körülvevő embereket megmozgató karizma?

Szinte érthetetlen, hogy a főpapok, akik megtapasztalhatták és látták Jézus nyilvános működését, mégsem vették észre a benne megtestesülő Istenüket.

Karácsonyhoz közeledve, a Megváltót várva mi vajon elbizonytalanodunk-e úgy, mint a nép vénei vagy a főpapok? Vajon valóban ez a jászolban fekvő gyermek a hatalmas Isten Egyszülött Fia? Emberi ésszel sokszor olyan nehéz megértenünk a teremtető Atya szándékát. Emiatt van szükségünk az adventre is. Amikor megpróbáljuk elengedni földhöz ragadt gondolatainkat, és ráhangolódunk a felfoghatatlan csodára: az élő Isten emberré lett!

Révai Máttyás és Kis Kata (Tokaj, 5. régió)

Mt 21,23-27

Honnan van Jézus hatalma?

Előzmény: Húsvét közeledvén Jézus Jeruzsálembe megy tanítványaival. Szamárháton, diadalmenetben vonul be. A nép nagy éljenzéssel - „Hozsanna Dávid fiának” - köszöntéssel követi őt. Az Izrael minden részéből összesereglett választott nép úgy érzi, a Názáretiben eljött a várva várt Messiás.

Jézus ebben az evangéliumi részben is a templomban tanít. Itt keresik fel őt a főpapok meg a nép vénei – a Nagytanács tagjai –, akik nem ilyen találkozásra készültek korábban. Ők már egy letartóztatott, összekötözött kezű személyhez akartak szólni. A nép azonban a Názáreti mellett állt, akit eddig nem sikerült leválasztani Jézusról, szembeállítani Jézussal. De úgy gondolták, itt is fölényben vannak, Jeruzsálem az ő városuk, a templom az ő érdekeltségi területük (a hazai pálya előnye). Így támadásba lendültek. Jézus hatalmának – tanításában, csodatevéseiben, tekintélyi erővel végbevitt templommegtisztításában – megnyilvánuló hatalmának eredete felől érdeklődnek. *„Miféle hatalommal teszed ezeket? Ki adta neked a hatalmat ehhez?”* Jézus átlát álnok kérdésükön. Kitér az egyenes válasz elől, nehogy vádanyagként használhassák fel ellene, ahogy később a farizeusok is ezzel próbálkoztak: *„Szabad-e adót fizetni a császárnak?”*- kérdésükkel (Mt 22,15-22). Kitér, mert ha az igazat mondaná, hogy az Atya küldte őt és az Atya adta neki a hatalmat ezek véghezviteléhez, akkor égi jelet követelnének, és olyan választ, amely a megszállók Izrael földjéről való kisöprését ígéri. A nép megelőlegezte Jézusnak ezt a választ, és később, amikor szembesül az ellenkezőjével, a teljes elpártolás vesz rajtuk erőt (Jn 12,20-36). De Jézus itt még reménykedik.

A kérdésre kérdéssel felel: *„Honnan volt János keresztsége? A mennyből vagy az emberek-től?”* Most ők lettek sarokba szorítva. Részükről nincs jó válasz a kérdésre, nem tudnak elfogadható választ adni erre. Jézus ekkor ellentámadásba megy át, leleplezi őket. Az engedetlen testvérekről és a gonosz szőlő munkásokról szóló példabeszédekben szembesíti őket saját vétkeikkel, a nép füle hallatára. Más választásuk nem lévén, kénytelenek voltak megszégyenülten távozni a „szópárbaj” színteréről. Próbálkozásuk teljes sikertelenséggel végződött. Nem tudták Jézust legyőzni, igazából később sem.

Rohonczi Gábor (Budapest, 10. régió)

2015. december 15. kedd

Szof 3,1-2.9-13; Zs 33; Máté 21, 28-32

(Példabeszéd az engedetlen testvérekről)

Számomra ez a kis történet, példabeszéd a kimondott IGEN-jeimre és a könnyen kimondott NEM-jeimre figyelmeztet. Hogyan is állok ezzel?

Hányszor előfordult, hogy könnyedén, átgondolatlanul, néha felelőtlenül mondtam igent vagy nemet. Lehetett az segítségkérésre adott válasz igenje vagy nemje: „*Fiam, menj ki ma dolgozni a szőlőbe.*” Mintha a két példabeszédbeli fiú lett volna bennem... Lehetett ez a feladatra felszólítás az adakozásra való biztatás, a rászoruló felé. Lehetek azok igennek hangzó ígéretetek: „*odamegyek... megcsinálom... bízd csak rám...*” Amint most is igent mondtam az adventi elmélkedés időben való megírására... és „csak” két napot késtem. Bizony sokszor volt, hogy igent mondtam, és nem lett belőle semmi. Szerencsére olyan is volt, hogy nemet mondtam, és igen lett belőle.

Azt gondolom, hogy legnagyobb igent 25 éve mondtam a Jóisten hívó szavára, a Szeretet szavára, amelyet a Bokor hívása jelentett számomra...

Add, Uram, hogy ez az IGEN életem végéig tartson, és soha ne változzon NEM-re! Amen!

Habos Gabi (Érd, 5. régió)

Mt 21,28-32

„*Atyám házában sok lakóhely van*” – mondja Jézusunk elmenőben.

Ez az evangéliumi rész arra készit, hogy elgondolkodjam, kinek készült ez a „ház”, vannak-e bérelt helyek, a bekerülésnek van-e kizáró oka?

Az elsőszülött – gondolom – a választott népet, mai viszonylatban pedig a különböző egyházakat, a magukat Jézushoz tartozónak gondoló közösségeket jelenti.

A másik fiú jelképezi a társadalom megvetettjeit, a mélyponton lévőket, bűnben élőket.

A „ház” mindkét fiúnak készült, tehát az Isten részéről nem létezik eleve kirekesztés.

Mégsem jut be mindenki az Országba.

Miért?

Mert oda csak tettek árán juthatunk. Nem létezik bérelt hely. Fontos a szó és tett egysége, de fontosabb a tett.

Elhagyhatatlan tehát, hogy „minden este számon kérjem magamtól, adtam-e időt, pénzt, szeretetet, eleget adtam-e, többet adtam-e, mint tegnap.” (Húségima – Gyurka Bácsi)

Adja Isten, hogy mindannyiunk életében így legyen! Ámen.

Bandula Mária (10-régió)

2015. december 16. szerda

Iz 45,6b-8.18.21b-25; Zs 84; Lk 7,18b-23

Keresztelő János idejében már nagyon várták a zsidók a Messiást.

János, miután Jézus megkeresztelkedett nála, valószínűleg benne látta az „Eljövendőt”. Jézus azonban csalódást okozott. Nem úgy viselkedett, ahogy azt egy messiástól elvárták: Nem gyűjtött csapatokat a rómaiak kiűzésére, és nem is beszélt róla. Tanításaiban is eltért kora elvárásától: Az igazságos Isten helyett a szerető Istent hirdette. János a börtönben is értesül Jézus tetteiről, de türelmetlensége arra ösztönzi, hogy elküldje két tanítványát Jézushoz, hiszen aggódik a népéért, és magáért is.

Jézus most sem ad egyértelmű választ, hanem arra biztatja őket, mondják el Jánosnak, amit láttak és hallottak: a vakok látnak, a sánták járnak, a leprások megtisztulnak, a süketek hallanak...

„Boldog, aki nem botránkozik meg bennem.”

Életünk során mi is kerülhetünk nehéz helyzetbe, minket is érhetnek csapások. Hogyan viselkedünk? Nem tántorítanak-e meg bennünket az utunkon? Mi, akik Jézus útján igyekszünk járni, illetve botladozni, ismerjük az Evangéliumot, „látunk és hallunk-e”, észrevesszük-e a körülöttünk élők néma segítségkéréseit? Felkaroljuk-e őket, és segítünk-e, hogy ők is „láthassanak és hallhassanak”!

Bódi Bernadette (Betti, 5. régió)

Lk 7,19-23

János tanítványai Jézusnál

Nem tudom János azért küldte-e tanítványait Jézushoz, mert az igazság biztos tudatában akart csak eltávozni e világból, vagy abban reménykedett, hogy ha Jézus a Messiás, akkor csak nem hagyja börtönben veszni Előfutárát. Azt sem tudom, hogy a Jordán-folyóban való keresztelési jelenet során vajon János hallotta-e az Atya igazoló szavait, s ha igen, mennyit értett a mennyei szózatból? Az azonban bizonyos, hogy valamiért fontos volt számára tudni Jézus pontos kilétét.

Mert kétségek között élni nem jó. Szokták mondani, hogy a biztos rossz hír is jobb, mint a bizonytalanság. Jézus nem hagyja Jánost ebben az állapotban, válasz-üzenete egyértelmű: azok a tettek jellemzik (gyógyítások, evangélium hirdetése), amelyek a várt Messiás jellemzői az Írást ismerők számára.

Jézus bennünket sem hagy bizonytalanságban. Nem hagy kétséget afelől, hogy követése nem lesz sétagalopp: teljes odaszánást, kitartó szolgálatot követel, s nem ígér evilági babérokat. De arról is bizonyosságot tesz, hogy a száz testvér-nővér öröme, az evilági és az örök boldogság is részünk lesz.

Mennyei Atyánk! Hamarosan újra közénk születik a Fiad, ezúttal már 2015 karácsonyán. Segíts, hogy ne legyen kétségünk afelől, hogy érdemes Országod építésére rátennünk az életünket, s adj nekünk halló füleket és engedelmes szívet, hogy megtaláljuk, mi a legnagyobb szeretet az adott pillanatban.

Kőszeginé Melinda (Pécs, 10. régió)

2015. december 17. csütörtök

Ter 49,2.8-10; Zs 71; Mt 1,1-17

Jézus királyi családból származik, ő Dávid fia, Izrael Messiása, királya, őbenne jött közel az élő Isten, Izrael Istene hozzánk, a bűnösökhöz.

Jézusra mutat a családfa, de általa mutat Istenre, az Atyára, aki készíti az ő útját. Isten jelenléte a családfa legfontosabb üzenete. A háromszor tizennégyes rendszerű felosztás érzékelteti, hogy nagyon fontos Jézus királyi volta, és ezzel a rendszerezéssel Jézus személyére kívánja helyezni a hangsúlyt.

Isten a megfelelő időben teljesítette be az egyszülött Fiú érkezését. Nekünk ez akkor lesz személyes üzenetté, ha a családfát folytatjuk, nem a vér szerinti leszármazás, hanem a lelki kapcsolat révén!

Ez a családfa mutatja, hogyan érkezett el Jézus, a mi személyes életünk pedig jelzi, hogyan folytatódik az Úr Jézus családja, élete, egészen az ő eljövételéig.

Jézus olyan embereket keres, atyafiakat, testvéreket, akik hozzá tartoznak. Istennek terve van veled. Készen állsz erre?

Habos Tamás (Érd, 5. régió)

Mt 1,1-17

„Jákob fia volt József, annak a Máriának a férje, akiről született Jézus, akit Krisztusnak neveznek.” (Mt 1,16)

A Szeretet-Isten túllépett önmagán, teremtett. Így született meg Betlehemben Jézus. a Messiás, a Krisztus. Ez a megszületés biztos irányt mutat az ember számára az isteni élet felé. A Szeretet felé, az Isten felé tájékozódni akaró embert segíti azzal, hogy elmondta: Szeretet az Isten; a Szeretet, az ahonnan s amiből eljött közénk. Az emberrel megjelent az élők világában az elsőlény, amely a tudat és a szabadság birtoka folytán olyan antennát hordoz magában, amellyel rákérdezhetett a Teremtőre, s amellyel ezt a Teremtőt a Szeretet-Isten irányában kereshette. A Messiás megjelenése felszámolta ennek a keresésnek bizonytalanságát. A Messiástól megtudhatjuk, hogy antennánkat arra kell használnunk, hogy keressük az Isten Országát mint számunkra egyetlen szükségst. A Messiás semmi másért nem jött, csak azért, hogy irányba állítsa és hatékonyra fokozza az emberben ezt a keresést. A Messiás eljövételével a téren és időn túli Szeretet elhozta a tér és idő világába ezt a szeretetet.

- Hogyan törekszem az antennámat egyre inkább ráhangolni az Isten Országára?
- Megértettem-e már, hogy miért lett az Isten emberré?
- Hogyan hat rám az Isten Országának keresése?

Mlecsenkov Angel (10. régió)

2015. december 18. péntek

Jer 23,5-8; Zs 71; Mt 1,18-24

Józsefnek megjelenik az Úr angyala, hogy közölje, Mária foganása a Szentlélektől van.

És József hitt neki. Vállalta az állapotos Máriát, és nem bocsátotta el.

Erről egy szó jut eszembe: BIZALOM. Feltétel nélküli. Kétkedés nélküli. Mert ki az, aki ezt elhiszi „csak úgy”?

Gondolkodom. Ki az, akiben feltétel nélkül megbízom? Van ilyen? VAN!

Oly sok a kétkedés, a bizalmatlanság az életünkben. Miért? Hol romlott ez el? Miért nem bízunk senkiben? Egymásban? A Jó Istenben?

Azért imádkozom, hogy akik nem találták meg a hitet, a bizalmat, azok rátaláljanak.

Hiszen mindenkinek jár minimum egy esély – én így élek.

Györfyné Király Cili (Budapest, 5. régió)

Máté 1,18-24

„József pedig igaz ember lévén, nem akarta őt hírbe hozni, ezért titokban bocsátotta el őt” (Máriát)

József megbecsült, törvénytisztelő zsidó ember volt. Eljegyezte magát Máriával, aki megsértette a törvényt, és bár már eljegyezte magát Józseffel, másnak a gyermekét hordta a szíve alatt. József engedelmeskedni akar a törvény előírásainak, de együttérzése megakadályozza abban, hogy követelje a törvény szerinti büntetést, a megkövezést. Az éj leple alatt titokban akarja elküldeni magától Máriát, hogy az megmeneküljön a megkövezéstől. Ezeket a gondolatokat forgatta a fejében és a szívében, amikor az Úr angyala megjelent álmában, és elmagyarázta neki, hogy Mária miért nem házasságtörő, és megparancsolta, hogy a születendő gyermeknek apja legyen. József másnap felkelt, és igaz ember lévén, megcselekedte mindazt, amit az angyal parancsolt neki.

De gondoljuk csak át, ki az igaz ember! Igaz ember az, aki nem arra törekszik, hogy a maga javát keresse, hanem arra, hogy általa a másik ember találja meg egyre jobban az Istent. Az igaz ember nemcsak hitből él, hanem megbocsát, cselekszik az irgalmas szeretet birtokában. József az Isten kérését követve megbocsát Máriának, és magához veszi, majd gondját viseli a születendő gyermeknek. Teszi mindezt annak ellenére, hogy az éjszakát megelőzően csendben, éjszaka akarta Máriát elküldeni. Már akkor is emberséges lett volna, hiszen nem akarta kitenni Máriát bántásnak és a világi törvény szerinti megkövezésnek. De József figyelmen kívül hagyta ezeket a törvényeket, és a szívében forgatott gondolatokat elúszva, teljes odaadottsággal Isten kérésének tesz eleget.

Elgondolkoztam azon, hogy mi mennyire vagyunk igaz emberek a magunk dolgában? Tanuljuk a négy evangéliumból az Isten tanításait, ismerjük, de megcselekedjük-e mindazt, amit már megtanultunk? Tudunk-e Józsefként viselkedni, és életünket úgy formálni, ahogy Isten kéri tőlünk, akár a társadalom elvárásaival szemben is.

Kecskeméti Kohlmann Eszter (Kiskörös, 10. régió)

2015. december 19. szombat

Bír 13,2-7.24-25a; Zs 70; Lk 1,5-25

Isten terve, és az enyém

Ha Isten tervére gondolok, mindig valami szívet melengető egyszerűségről álmodom, amely túlmutat ugyan az én életemen, mégis velejéig életszagú. Nem hinném, hogy minden, ami történt és történik velem, az az ő terve alapján zajlik, de igyekszem ráállni a frekvenciájára! Gyurka bácsi mondta, hogy minden embernek van egy speciális készüléke, amivel „fogja az adást”. Isten sugározza a neki szóló üzenetet, de a teremtményen áll vagy bukik, hogy befogadja-e azt.

Úgy gondolom, az életem értelme abban rejlik, hogy tiszta céljaimért küzdök, míg másokat boldoggá teszek általuk. Egyszerűen hangzik ugyan, de a földi élet piszkosul megbonyolítja! Hasonlóak-e az Isten álmai a jövőről, és az én jövőről alkotott elképzeléseim? Talán annyi közülük van egymáshoz, mint a fiatal apuka elképzeléseinek a karjában szunnyadó újszülött fiát illetően. Talán az Isten is belém álmodott sok csodálatosat, s én felcseperedvén, talán egészen mást hoztam neki a vártnál. Vajon mit álmodott belém a Mennyei Atyám? Mi az Isten terve, s mi az enyém?

Minden napom alkalom, hogy bebizonyítsam, nem hiába születtem meg az ő gyermekének! Egy születés egy apró hajtása a hatalmas mennyei családfának. Át kell gondolnom és éreznem, hogy milyen célokért jöttem a világra, hogy az én hajtásom is gyümölcsöt hozzon Mennyei Apácskámnak!

Király Kata (Érd, 5. régió)

Lk 1,5-25 - Keresztelő János születésének hírüladása

„Örömdre lesz, és ujjongani fogsz rajta, és sokan örülnek majd születésén.”

Zakariás és Erzsébet példaértékű életet éltek: „Mindketten igazak voltak az Isten előtt, szentül éltek”. Istennek tetsző életüket nem határozta meg jelentősen a várt és nem teljesülő gyermekáldás! Erzsébet fogantatásával megszűnik az „emberek előtti szégyene”, meghallgatásra találak Zakariás kérés imái is. Erzsébetet Isten kiragadta meddőségének „szégyenéből”, és megajándékozta az életet adó asszonyok méltóságával és örömeivel. A születendő gyermek nemcsak a szüleinek jelent örömet, hanem nagyon sok embernek is, hiszen a régóta várt Messiás útját készíti elő az emberek szívében. Keresztelő János születésének hírüladásáról szóló történet több kérdést is felszínre hozott bennem:

- Istennel való kapcsolatom mennyire független a külső körülményektől, „kősziklára épült, vagy homokra” (Istennek örülök, vagy csak az ajándékainak)?
- Istennel való kapcsolatom elérte-e azt a szintet, hogy feladatokat bízhat rám, vagy csak saját életemre tudok még figyelni?
- Istennel való kapcsolatomban eljutottam-e addig, hogy ő jobban tudja, mint én, hogy mi a jó nekem (feltétel nélkül megbízok-e benne)? Tudok-e úgy imát zárni, hogy legyen a Te akaratod szerint? Nem teljesülő kéréseim esetén is töretlenül, teljes odaadással szeretem Istent?

Kecskeméti Sándor (Kiskörös, 10. régió)

2015. december 20. vasárnap: ADVENT 4. VASÁRNAPJA

Mik 5,1-4; Zs 79; Zsid 10,5-10; Lk 1,39-45 – „Boldog, aki hitt...”

A festő ecsetjére kínálkozó, kedves és emberi témát egyedül Lukács fűzi bele evangéliumába. Nem foglalkozom a történet hitelességét megkérdőjelező észérvekkel, csak a mondanivalóra gondolok. Az igazán nőies jelenet nagyon is lejátszódhatott, bár leírásakor és a középkor gondolkodásában is újszerű lehetett. Az egyház Nagy Szent Gergely pápa óta törekszik közel hozni a néphez a vallási életet. Az angyali üdvözlés és a születés mellett Már a 6. századtól e találkozás volt a legkedveltebb a Szűz Mária-ábrázolások közt, majd a 13. század elején június 2-ra rögzítve hivatalos ünneppé emelték. A világegyház a *látogatás*, a "vizit" szóval illeti az ünnepet. Nálunk a népi lelkület és gyakorlatiasság Sarlós Boldogasszony ünnepévé avatta, amely az aratás kezdetéhez kapcsolódott. A jámbor néphit még szüleink korosztályában, és kiváltképp paraszti társadalmunkban Mária oltalma alá helyezte a nyár legjelentősebb munkáját.

A nyári ünnep evangéliuma a *Magnificat* himnikus sorait is magában foglalja, addig az adventi várakozásban viszont inkább a két Istenre figyelő, áldott állapotban levő asszony intim találkozására érdemes figyelni. Mária és Erzsébet fölfoghatatlan ígéret birtokába került. Nem tudjuk, mi játszódhatott le bensőjükben, de az Istennek való alapvető odaadottság tette őket, illetve családjukat kiválasztottá. De a hitük mit sem ért volna a nélkül, ahogyan szolgáló készséggel adták át magukat a feladatnak. Mária nyíltszívű leánykaként még nem számolt a veszélyekkel – de a már idős korba hajló Erzsébet sem fogadhatta aggályoskodva a Zakariásnak adott angyali ígéretet, mert az ő szankcionálását nem jegyezték föl. Lehet ezt az abban a korban alárendelt női szerep számlájára írni, de az Isten és ember vonatkozására jól illik a lekerekített, belesimuló anyai magatartás. Agyonracionizált korunkban ezt a feltétlen hitet és meggyőződésen alapuló bizalmat tanulhatjuk meg tőlük. Bármilyen történhet, Isten a tenyerén hordoz bennünket, ha nem látjuk is a célt abban, ami éppen történik velünk. Ma sem kell több bátorság az Istenre hagyatkozáshoz. Nélkülünk nem valósulhat meg bennünk Isten semmilyen magasztos terve!

Benyhe Zsuzsa („Érted vagyok”)

Raffaello: Látogatás

2015. december 21. hétfő

Én 2,8-14 vagy Szof 3,14-18a; Zs 32 Lk 1,39-45

Menekülés és megerősödés

Mária, amikor világossá vált számára foganása, azonnal elutazott otthonról. Muszáj volt. Népe törvényei keményen rendelkeznek: halál arra, aki törvénytelenül babás lesz. Jegyesek intim kapcsolata a „fölszentelés” (*kidusin*), mi szavunkkal az „eljegyzés”, után megengedett. Ez kettejük törvényes ügye. A házasságlevél (*kötulá*) már az összeköltözést pecsételi le, a vagyoni közösségre lépést. Ez a családok törvényes közösségi ügye. Mária jegyességi kapcsolatáról ír az evangélium. Valami mégis rendezetlen volt, mert menekülnie kellett. Gál prof. tanította nekünk: nem kegyes idill, hanem életveszély indította útnak Máriát. (Zsidó házasságjog 3. §). A mi népi hagyományaink is szigorúak voltak. Csángóföldön nyilvános rituális megszegyenítést kapott a leány és a legény, hogy elrettentsen a kicsapongástól: a pap verte el a templom kerítéséhez kötött vétkest. Nem ölték ezért. A baba megszületésével és a bűnbánattartással feloldották a gyászidőt (feketében kellett gyászolnia elvesztett leányságát). Törvények és rugalmasság szabályok és élhetőség...

Megható az a kegyes és művészi megközelítés, amellyel a hívő szeretet átfesti a tényeket. A szeretet hajlamos ilyen átfestésekre. Hazugság ez? Nem. Az ember életében az idő múlása is megszépíti a dolgokat. Így elviselhetőbb ez az élet... A jó dolgokat felerősítjük, a rosszakat hagyjuk elhalni. Szeretetből? Önvédelemből? Természetesen olyan élethelyzetbe is kerülhetünk, amikor ezt a közérzetet javító viselkedésünket le kell váltania a kemény realitásokhoz való ragaszkodásnak. A szeretet törvénye ugyanis nem lehet sunyi megtévesztések sorozata. Rendnek kell lenni. Az elveket meg kell tartani, és az irgalmasságot nem szabad elfelejteni.

Mária Erzsébethez, nagynénjéhez „utazik” Galileából Júdeába. Nagy, több napos út ez abban a poros, veszélyekkel teli világban. A zsidó nagycsaládok összetartása a népük ereje. A mi népünk ereje a vérségi kötelékeink ereje? A mi Bokrunk ereje a **kisközösségi** testvérbarátságainkra épül? És a **családjainkra** is? A Bokor kis bokrocskák szövetsége? Magam is fáradozom ennek érdekében, vagy csak várom, hogy mások „utazzanak” helyettem...

Király Náczi (Érd, 5. régió)

Lk 1,39-45 - Az angyali üdvözlés

Isten hírnöke megjelenik a názáreti Máriánál, és az emberi fül számára rendkívüli hírt hoz neki: Isten fiának anyja leszel! Mária ebből az üzenetből tudja meg Jézus közelgő születését. A köszöntés emellett azt is tartalmazza, hogy az Úr Máriával van, aki világra hozza majd a Megváltót.

Ahogy Mária befogadja a Szentlélek erejét, megfogam méhében Isten fia.

Majd elmegy Erzsébethez, és közös beszélgetés után boldogan fakad fel szívükből a hála és azt mondják: Boldog az, aki hitt, mert beteljesedik mindaz, amit Isten mondott nekik. Mindketten annak tanúi, hogy Isten szeretete határtalan, és Istennél semmi sem lehetetlen. Összeköti őket az, hogy mindketten Isten erejének, hatalmának, ajándékozó szeretetének boldog tanúi. Hiszen az egyik úgy kap gyermeket, hogy szűz, férfit nem ismert még. A másik pedig úgy kap gyermeket Istentől – aki Keresztelő János lesz majd –, hogy már idős, és már lemondott arról, hogy gyermeke fog születni.

Könnyen magunk elé tudjuk képzelni a jelenetet, a két várandós kismamát, akik szeretettel ölelik meg egymást. Mindkét gyermek születésében ott van az isteni csoda az isteni közreműködés. Ahogy egymást átkarolják, az mindent elárul. Benne van a szeretet. Az ember szeretete a másik ember iránt, és mindennek a háttérében, a szívük mélyén jelen van az isteni szeretet.

Kohlmann Róbertné Bogi (10. régió)

Philippe de Champaigne: Angyali üdvözlés

2015. december 22. kedd

1Sám 1,24-28; 1Sám 2,1.4-8; Lukács 1,46-56

„Magasztalja az én lelkem az Urat” – olvasom.

Szép gondolat. Csendet kell lelnem, nyugalmat, hogy elkezdhessem magasztalni az Urat. Nem azért, mert kell (pedig talán így kellene kezdenem minden napom – örövezni a hajnalnak, a napfénynek, a lehetőségnek, hogy olyan lehessek, amilyennek az Úr szeretne látni, vagy amilyennek én szeretném tudni magam...), hanem mert most csupán ezt tudom adni... Csend van.

Gondolkodom..., vagy inkább koncentrálok, hogy ne szállodsson erre-arra gondolatom.

Hallgatózom. Jó lenne meghallanom, hogy miként szól a belső hang?

Csend van.

Tovább olvasom a verset, de nem tudom, mit kezdjek a leírt sorokkal.

A Hatalmas irgalmasságával..., a nemzetekkel, akik őt félik..., karjának erejével..., ledöntött trónokkal...

Talán ma nincs is oly nagy jelentőségük ezeknek. A lényeg, hogy Mária boldog, mindenkinél boldogabb...

Még néhány nap, és a karácsony csodája beteljesedik... Megszületik a kisdéd, megszületik a lelkünkben, ha akarjuk. Asztal köré ülünk, gyertyát gyújtunk, és magasztaljuk az Urat.

Magasztaljuk megtisztított lélekkel, boldogan... mert tudjuk, hogy milyen nagy dolgot cselekedett...

Ezt kívánom mindannyiunknak, hogy ez idén is így legyen! Ámen.

Habos Laci (Érd, 5. régió)

Lk 1,46-56 - Magnificat

Mária megérkezik Erzsébethez, aki őt hódolattal köszönti. Tud a titkáról, amit ő még Józsefnek sem mondott el, talán félt, hogy nem is igaz, Gábor angyal talán csak káprázat volt. Erzsébet szava a bizonyosság, és ekkor tör föl belőle ez az ima. Olyan erővel dicsőíti az Istent, hogy aki hallotta, emlékezett rá még 50-60 év múlva is, amikor Lukács, mint írja, mindennek gondosan utána járva megírta. Mária hála-éneke tulajdonképpen tanúságtétel és dicsőítés, ami építő annak, aki hallja, és annak is, aki elmondja. Hiszen mindent Istentől kapunk. A hála és a dicsőítés az egyetlen dolog, amit mi adhatunk Neki. Az is fontos, hogy felismerjük Isten nagy tetteit életünkben és a világban, és időről-időre gondoljunk rá, és beszéljünk róla. Ez megtart a nehéz időkben. (Példa erre a zsidók történelme, akik mindig emlékeztek rá, hogy Isten kihozta őket Egyiptomból, átvezette őket a Vörös-tengeren, manát adott a pusztában stb.)

Mária, a Boldogasszony, ahogy mi magyarok hívjuk, először önmagáért ad hálát, de aztán tágítja a kört népére és az egész világra. Istenképe még ószövetségi: Hatalmas, erős, „*nagyszerű dolgokat művel karja erejével*”, „*uralkodókat taszít le trónjukról*”, „*szétszórja a szívük szándékában gőgösködőket*”. Az alázatosokról, éhezőkről gondoskodik, irgalmas az istenfélők, de legfőképpen Ábrahám és utódai iránt. Nyilván a megfogant gyermek is ilyen lesz, a várva várt messiáskirály, hiszen az angyal is erről szólt.

Az agg Simeon jóvendölése már elgondolkoztathatta, a növekvő, majd felnőtt Jézus élete, de leginkább a tanítása megváltoztatta Istenről alkotott képét. Hiszen Jézus a minden teremtményét feltétel nélkül szerető, gondoskodó Abbáról (= Apukáról, Atyácskáról) beszél, aki olyan, mint a tékozló fiú apja; aki fölkelte napját jókra és gonoszokra; aki megbízik a gonosz szőlőművesekben; aki egy dénárt ad annak is, aki csak egy órát dolgozott; aki jobban örül a megtérő bűnösnek, mint a kilencvenkilenc igaznak.

Sok emberben még a félelmetes, haragvó Isten képe él, aki szigorú bíró, akit különböző áldozatokkal ki kell engesztelni („Isten szeme mindent lát!”, „istenfélelem”). Sokszor még az egyházi szertartások is ezt a képet erősítik. Remélhetőleg egyre jobban megszabadulunk ettől a középkori elképzeléstől. Nekem milyen az istenképem? Felismerem és számon tartom-e Isten gondoskodását az életemben? Tanúságot teszek-e róla? Megtapasztaltam-e már a dicsőítésben rejlő erőt?

Stöklerné Magdi (Pécs, 10. régió)

2015. december 23. szerda

Mal 3,1-4.23-24; Zs 24; Lukács 1,57-66 - Keresztelő János születése

A születés mindig jó dolog. Ha első gyerek, ha sokadik. De még annál is nagyobb öröm, ha olyankor érkezik Isten ajándéka, amikor már mindenki lemondott róla.

Erzsébetet meddőnek tartották, időskorú volt, és mégis megszületett a fia.

Minden születés csoda, minden gyermek Isten ajándéka. Így kéne tekintenünk a saját gyermekeinkre is.

De mi van azokkal a gyermekekkel, akik valamilyen fogyatékossgal születnek? Ők is Isten ajándékai?

Ha a „Keresztelő” látható fogyatékossgal született volna, mit gondoltak volna róla? Isten ajándéka, vagy büntetés a szülők bűneiért? Akkor is együtt örvendeztek volna?

Sok ellentmondással találkozunk az életben. Az öröm és a bánat egymást váltják, vagy együtt jelennek meg. A születés és a halál az élet velejárói. Nem lehet különbséget tenni természetes dolog és csoda között. Sok mindent természetesnek veszünk, és nem látjuk meg benne a csodát. Sok dolgot csodának képzelünk, pedig valójában nem is az.

Tudunk-e különbséget tenni?

Drága Jézusunk!

Segíts, hogy észrevegyem az élet csodáit, a kezed munkáját az életünkben, és tudjak hálát adni mindenért! Ámen.

Horváth Péter (5. régió)

Lk 1,57-66 - János születése

Zakariás főpap, amióta megnémult, tudta, hogy nem kellett volna kételkedéssel fogadni az angyal szavait. De hát olyan valószínűtlen dolgokat mondott Gábiel. Mégis ez az igazság!! Követnie kell Isten utasítását.

Nagy boldogság, hogy Isten meghallgatta könyörgésüket, és felesége, Erzsébet fiút szült. János lesz a neve.

János azt jelenti: Jahve kegyes. Jahve kegyes, mert lehajol népéhez.

János Illés szellemében fogja sokak lelkét az Úr felé fordítani.

Nehéz ennek a történetnek a tanulságait alkalmazni a mi életünkre. Nagyon kevés ember számára jelenik meg angyal, és közöl utasításokat. Mégis, ha kitartóan kérünk valamit Istentől, akkor bízunk kell abban, hogy ő jóságosan meghallgat minket. Ha arra utaló jeleket tapasztalunk, hogy Isten a megoldást kínálja fel nekünk, akkor ne forduljunk el keserűen, kiábrándultan, hitetlenkedve.

Halmágyi László (10. régió)

Artemisia Gentileschi The Birth of St. John The Baptist

2015. december 24. csütörtök

2Sám 7,1-5.8b-11.16; Zs 88; Lk 1,67-79

Zakariás eltelt a Szentlélekkel, és így prófétált: „Áldott az Úr, atyánk Istene, mert meglátogatta és megváltotta népét. Erős szabadítót támasztott nekünk szolgája, Dávid házából.”

Jézus születésének előestéjén az előhírnök érkezéséről olvasunk. Zakariás az Úr kiválasztott papjaként, Máriával ellentétben, nem hitt az angyal ígéretében. Megerősítést kért, hogy meggyőződjön, meddő házasságukat gyermekkel ajándékozza meg az Isten. Irtózatosságot élethetett át, hogy földöntúli élményét nem oszthatta meg. Az örömteli, de néma várakozásban új meglátások érlelődhetnek benne – érthető, ha Lukács a Lélektől indított dicsőítést, sőt prófeciát ad a szájába. Tudtam én ebben az adventben csendet teremteni magamban, hogy megérlelődjön bennem a várakozás és a mély öröm? Mi akadályozott benne?

Mi már megszokott forgatókönyv szerint készültünk erre a karácsonyra. Talán elvesztettük már a várakozás izgalmát, az őszinte rácsodálkozást, hogy Jézus váratlanul és meghökkentő módon jön el életünkbe. Nemcsak karácsonykor, hanem életünk fordulóján, sőt minden napjain.

Szeretteinknek sem könnyű szívhez szóló ajándékot készíteni – de észreveszem-e szeretetre kiéhezett társaimat? Azt mondom, adom nekik, amire tényleg szükségük van? Vagy csak pótlékokat? Meg tudom osztani az örömet, hogy szeret az Isten? Éreztetni tudom, hogy a másokért, szeretetben élt élet a megoldás az ember bajaira? Lerí rólam?

Környezetünk zöme nem hívő. Igyekeztem lefordítani a nyelvükre a karácsony lényegét? Ha a megváltás öröme teljesen átjár, akkor meg kell találnom ennek a módját.

Áprily Lajos: Karácsony-est

Angyal zenéje, gyertyafény –
kincses kezem hogy lett szegény?
Nem adhattam ma semmi mást,
csak jó, meleg simogatást.
Mi győzött érdességemen?
Mitől csókolhat úgy kezem?
Simogatást mitől tanult?
Erembe Krisztus vére hullt?
Szemembe Krisztus-könny szökött? –
kinyúló kézzel kérdezem.
Áldott vagy a kezek között,
karácsonyi koldus-kezem.

Benyhe Zsuzsa (Budapest – Madrid, 5. régió)

„Nem volna más vallás
Nem volna csak ennyi:
Imádni az Istent
És egymást szeretni...
Karácsonyi rege
Ha valóra válna.
Igazi boldogság
Szállna a világra.”
Ady Endre

Lk 1,67-79 - Zakariás hálaéneke

Gondolatok karácsony éjjelére - (2015. okt. 30-án)

Kicsit úgy érzem magam, mint amikor gyerekkorunkban palackba zártunk üzenetet, feljegyzést 50 évvel későbbi megtekintésre. Még napfényes színekavalkád vesz körül bennünket október utolsó napjaiban: nehéz a fagyos, de mégis meghitt karácsonyest hangulatába belehelyezkedni. Viszont mindez talán lemezteleníti a karácsony üzenetén való töprengést, nincs semmi sallang, nincs még éjféli misés hőszállingózás, mámoros ajándékbontogatás... Mi marad a dekoráció nélkül?

Az üzenet. Az istálló csupasz, megrázó, minden nélküli valósága. A döbbenet, hogy nem tudok a sallangok nélkül létezni. Nehezen tudok szabadulni tőlük. A gyávaság tudata a minden napokban.

Szelídség helyett erőszakos agresszív visszaszólások. Keresztcipelés helyett egérútnyerés. Dicsekvés a Bokorhoz tartozással, közben nincs mit a saját életemben felmutatni. Illatos fenyő állítása, szalmaföldre terítése helyett.

Az üzenet, hogy megélem-e az örömhírt. Látszik rajtam? Tényleg Evangélium?

Az üzenet. Sámuel könyve alapján. Az aktualitás. Nem tudjuk, hogy milyen felelőtlen intézkedések folyamodványa ez a döbbenetes népvándorlás. Telik az idő, mire a felelősök megmutatkoznak nyíltan is. A menedékkérők viszont itt vannak, minden nem egyértelműen pozitív megnyilvánulásukkal. Az Ószövetség történeteiben most válik érthetővé, hogy mit is jelent mindig arról olvasni, hogy a „pusztában vándorolni”, az Úr üzenetét hallva, valahol másutt „házat építeni”, ellenség elől menekülni, átkelni a Vörös-tengeren.

Íme, azonban még az éjjel szózatot intézett az Úr Nátánhoz, ezekkel a szavakkal: „*Eredj, s mondd szolgámnak, Dávidnak: Ezt üzeni az Úr: Hát te házat akarsz építeni nekem lakásul? Nos, én népemnek, Izraelnek helyet szerzek, s elültetem, hogy ott lakjon, s ne háborgassák többé, s a gonoszság fiai ne nyomorgassák többé ...*”

Az emberek nyugalomra, saját földre, otthonra, hazára, ellenségek nélküli világra vágyakoznak. Útnak indulnak, mindent veszítve vagy otthagyva, háborúból vagy szegénységből, víz nélküliségből. Mi lesz velük? Mi lesz velünk? Azt mondjuk, féltjük a keresztény Európát. Félünk, vagyis nem vagyunk elég erősek? Vajon ismeri Európa a kereszténységet? Megéli? Meg tudjuk mutatni az egymás szeretést?

Ebben a zűrzavarban leteszem ezt az egész kaotikus felfordulást a jászol mellé, hogy a szeretet melegével, türelmével tudjunk gondolkodni. Kirekesztés vagy befogadás?

Kirekesztése vagy befogadása az itthoni rászorulóknak?

Saját magunk és a családunk, közösségünk szeretése, elfogadása, karácsony ünneplése számára nekem a megnyugvás üzenete a legfontosabb. Talán a pásztorok is valami megnyugvásfélét érezhettek az istállónál. Ezt kívánom mindannyiunknak!

„Nyugodalmat adok tehát neked” (2Sám 7,1-5.8b-11.16)!

Gyurkó Andrea Zs. (Pécs, 10. régió)

Tit 3,4-7 – Istenünk emberszeretete

„⁴Amikor azonban üdvözítő Istenünk kinyilvánította jóságát és emberszeretetét, megmentett minket. ⁵Nem azért, mert igazak voltak tetteink, hanem irgalmasságból...”

A Tituszhoz írt levél Isten szeretetének megmutatkozásaként értékeli Jézus megjelenését. Eszerint Jézus egész üdvözítő tevékenységében az emberszeretet kinyilvánítása volt a legjelentősebb dolog. Jézus megváltoztatta a haragos Istenről alkotott képet, és egész élete Isten jóindulatának hirdetése volt. Erről ír Pál a Római levélben: *„Krisztus ugyanis akkor, amikor még erőtlének voltunk, meghatározott időben meghalt a gonoszokért. Pedig az igazért is alig hal meg valaki, legföljebb a jótevőért adja életét az ember”* (5,6-7).

Az emberszeretet ettől kezdve a keresztények számára kötelező feladat lett. Sőt ezzel együtt a legnehezebb, az ellenségszeretet is. A legtöbb ember számára az a legnagyobb kihívás, hogy az emberszeretet értelmetlen. A méltatlanok szeretete vagy azok iránti jóindulat a legtöbb esetben nem hoz látványos eredményt. Azonban mivel Isten fia ezt tette, és úgy mutatta be az irgalmat, mint Isten viselkedésének lényegét, ezzel új helyzetet teremtett. Aki ezt megértette, azt a szerző a Szentlélekben újjászületettnek nevezi (5. v.). Csak az ilyen szemléletű emberek válhatnak az örök élet örököseivé. Áldott, boldog karácsonyt!

Kéthelyi Mária (Budapest, 5. régió)

Lk 2,15-20 – „...és megtalálták a kisgyermeket.”

Az evangéliumok keletkezésének idején élt keresztényeknek minden bizonnyal valós igényük volt, hogy Jézus gyermekkoráról, születésének körülményeiről is hírt kapjanak. Lukács evangélista nevéhez kötjük a karácsonyi események csodálatos történetének leírását. Ennek egyik részlete a mai evangélium. A Messiás születésére várakozó és vágyakozó pásztorok csodálatos találkozási Istent angyalaival – történetileg nehezen igazolható, mégsem tudom soha el-érzékenyülés nélkül olvasni Jézus születésének történetét. Számomra ugyanis egyáltalán nem lényeges, hogy Jézus születését valóban égi jelek kísérték-e, vagy „csak” Mária és József éltek át a csodát, amit egy új kis élet földre születése jelent. Sokkal fontosabbnak tartom a születés jövődőlésének társadalmi, szociológiai üzenetét.

Az biztosra vehető, hogy a valódi Jézus személyiségének és tanításának ismerete indította az evangélium szerzőjét arra, hogy a születés körülményeit ne királyi palotába, bársonyos ágyba helyezze. Az angyalok híradása a csodás, mesészerű események ellenére sem fedi el a karácsonyi történet lényegét: *„Ne a seregek Urát várjátok, ne a hatalmasok, a gazdagok és az uralkodók között keressétek a Messiást! A ti Messiásotok a szegény, elcsigázott, be nem fogadott, istállóban meghúzó szülők jászolba fektetett gyermeke.”* Az evangélista – a történet megírásakor – már tudja, hogy a jászolba fektetett, kiszolgáltatott gyermek – felnövekedvén – minden emberi lény közül a legközelebb fog kerülni a Teremtő Atya megértéséhez.

Hogy Mária és József mire gondolt, amikor kicsi gyermeküket karjukban tartották – azt csak sejtethet, de azt tudom, hogy óvó, védő, meleg szeretetük és odafigyelésük nélkül nehezen teljesülhetett volna az Atya akarata, az, hogy a gazdagságot és hatalmat elutasító Jézus hírt hozzon nekünk, embereknek az Ő Országáról.

Bajnokné Benyhe Judit („Érted vagyok”)

2015. december 26. szombat, Szent István vértanú ünnepe

ApCsel 6,8-10; 7,54-59; Zs 30; Mt 10,17-22

Az István név görög eredetű, latinul koronát, héberül normát jelent. István a vértanúk koronája volt, vagyis az első közülük az Újszövetségben. Norma, azaz szabály és példa volt másoknak a Krisztusért való szenvedésben, a helyes cselekvésben, életvitelben és az ellenségért való imádkozásban. Avagy István annyit tesz, mint 'buzgón szóló', ami megmutatkozik beszédében és az isteni ige világos hirdetésében.

István a hét diákonus egyike volt, akiket az apostolok szolgálatra rendelték.

Jelmondata akár a 30. zsoltár szavai is lehetnek: „...Így szóltam magamban bízva: Nem ingok meg soha, mert jóságod Uram, szilárd hegyre állított...”

Kegyelem és erő kísérte életútját mindvégig. Ellenlábasai alulmaradtak a vele szembeni vitákban, mert a benne lévő bölcsességgel és Lélekkel szemben, amellyel beszélt, nem tudtak helytállni. A lelki fölényt nem tudták elviselni, és indulatból, irigységből életére törtek.

Isten nem kívánja mindegyiküinktől, hogy vértanúsággal pecsételjük meg hozzá való hűségünket, de figyelmeztet bennünket, hogy legyünk óvatosak az emberekkel szemben, mert bíróságok elé állítanak, meghurcolnak, és akkor nekünk is képesnek kell lennünk, hogy előttük és a pogányok előtt tanúságot tegyünk.

- Mennyire vagyok képes a mindennapjaimban tanúságot tenni Istenhez tartozásomról?
- Birtokában vagyok-e beszédemben és életvitemben a bölcsességnek és a Lélekkel megáldottságnak?
- Birtokolom-e azt a fokú szabadságot és szeretetet, mint István vértanú, aki képes az őt halálra kövezőkért imát mondani?

„...Mindenki szemében gyűlöletesek lesztek a nevemért. Aki azonban mindvégig kitart, az üdvözlül.” (Mt 10,22).

Magyar Jani (Székesfehérvár, 5. régió)

2015. december 27. vasárnap, A SZENT CSALÁD ÜNNEPE

1Sám 1,20-22.24-28; Zs 83; 1Jn 3,1-2.21-24;

Lk 2,41-52 – „...hallgatta és kérdezte őket”

Az evangéliumok érdekes keverékei a tárgyyszerű történetleírásoknak és az úgynevezett „midrás” műfajnak, azaz a nem szó szerint, hanem a Szentírás szellemében értelmezendő leírásoknak. Lukács egyaránt gyakran alkalmazta mindkét műfajt. Az alapcselekmény történetisége ebben az esetben is teljesen hihető: Jézus családja gyakorló vallásos családként minden évben felment a vallási központba, Jeruzsálembe. Ott egyik alkalommal, az éppen tizenkét éves, kamasz Jézus elkeveredett a szüleitől. Hogy ez teljesen életszerű, ezt tanúsíthatom: valamikori kisgyermekes szülőként bizony én is megéltem ezt, talán még cifrábban. Viszont a történet folytatása (három nap múlva, ámulatot keltve, tanítómesterek között) kissé túlszínezettnek tűnik. Szigorúan vett történetisége helyett (esetleg mellett?) leginkább arra utalhat, hogy Jézust eszmélődésének kezdete óta erősen foglalkoztatták az Istennel kapcsolatos gondolatok, ismeretek. Sőt, továbbmenve, a szerző itt valószínűleg Jézus Istenre figyelésének korai jelét, valamint okosságát is be akarta mutatni. Kitűnően megjelenítette azonban Jézusnak máig is érvényes egyik módszerét: „hallgatta és kérdezte” a tanítómestereket. Az már más lapra tartozik, hogy a későbbi korok művészetében legtöbbször úgy jelenítették meg ezt a képet, amint a gyermek Jézus – isteni tudásánál fogva – tanítja, kioktatja a felnőtteket. Egyébiránt a szöveg szerint a kioktatásból jutott az aggódó szülőknek is: „Miért kerestetek? Nem tudtátok, hogy az én Atyám házában kell lennem?” Számomra nehezen hihető, hogy ez pontosan így történt volna meg. Inkább Lukács üzenetét keresem benne: *A cseperedő kamasz Jézus már az Istent tartja legfontosabbnak, minden más előtt.* Mint ahogy minden gyermekben már fel-felvillan a későbbi felnőtt, úgy villant meg ebben a részben a későbbi Emberfia. Azután visszatért szüleihez, és szófogadóan élte tovább a szokásos gyermekéveket.

Számunkra azonban megszívlelendő az eredeti módszer: meghallgatni, megérteni és kérdezni egymást – és egészséges óvatossággal kezelni saját kinyilatkoztatásainkat!

Bajnok László („Érted vagyok”)

